

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților

1. Invocarea unui pretins tratament discriminatoriu aplicat candidaților la concursul pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție. Condiția inexistenței unei sancțiuni disciplinare în tot cursul carierei în magistratură

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 6661 din 11 octombrie 2013, dosar nr. 1172/1/2013)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Hotărârea atacată

Prin Hotărârea nr. 121 din 6 februarie 2013, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins contestația formulată de T.S., judecător la Curtea de Apel București, împotriva Hotărârii nr.6/01.02.2013 a Comisiei de organizare a concursului de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, organizat în perioada 07.01.2013 - 31.05.2013.

În motivarea hotărârii, Plenul C.S.M. a reținut că, prin Hotărârea nr.6/01.02.2013, Comisia de organizare a concursului de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție a respins cererea de înscriere a doamnei judecător T.S., cu motivarea că aceasta nu îndeplinește condiția prevăzută de art. 5 pct. (1) din Regulament, respectiv, art. 52 alin. 3 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aceea, de a nu fi fost niciodată sancționată disciplinar.

Plenul C.S.M a reținut că în motivarea contestației s-a arătat că cerința inexistenței unei sancțiuni disciplinare constituie o încălcare a principiului egalității și nediscriminării, prevăzut în cuprinsul dispozițiilor art. 16 din Constituția României, prin instituirea unui tratament diferențiat unor cazuri egale, în lipsa unei justificări obiective și rezonabile.

De asemenea, contestatoarea a arătat că nu cunoaște care a fost raționamentul juridic pentru care legiuitorul a prevăzut condiții de promovare diferite (referitor la cerința inexistenței abaterilor disciplinare) la concursul de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, comparativ cu cerințele de promovare la alte instanțe, dar mai ales, cu cerințele de promovare în funcția de conducere (în ambele cazuri, legiuitorul a apreciat că este suficient ca magistratul să nu fi fost sancționat disciplinar în ultimele 3 luni), constituind astfel o încălcare a dispozițiilor art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și o încălcare a dreptului său de a promova, ca și componentă a dreptului la muncă, aducându-se astfel atingere art. 23 din Declarație.

Analizând îndeplinirea condițiilor de promovare a contestatoarei la Înalta

Curte, în raport de prevederile legale incidente în cauză, Plenul C.S.M. a reținut că aceasta deține gradul de curte de apel; are o vechime efectivă de 7 ani și 4 luni în funcția de judecător la Curtea de Apel București; a obținut calificativul „foarte bine” la evaluările din 2004, 2005-2007, 2008-2010 și a fost sancționată disciplinar, prin Ordinul MJ nr. 189/c/01.02.2001, fiindu-i aplicată sancțiunea disciplinară de diminuare a indemnizației de încadrare lunară cu 15% pe o perioadă de 3 luni.

În legătură cu aspectele invocate de contestatoare, Plenul C.S.M. a apreciat că nu se poate pune problema unei discriminări, având în vedere prevederile O.G. nr. 137/2000 modificată, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare și interpretarea constantă dată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului articolului 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind interzicerea discriminării, în sensul că diferența de tratament devine discriminatorie când persoane plasate în situații analoge sau comparabile beneficiază de un tratament preferențial și această distincție nu-și găsește o justificare obiectivă sau rezonabilă.

Pentru toți candidații au fost verificate aceleași condiții de înscriere, însă, în cazul contestatoarei s-a constatat neîndeplinirea unei condiții de participare la concurs.

În ceea ce privește condițiile de participare la concursul de promovare efectivă în funcție de execuție ori la concursul de promovare în funcții de conducere, comparativ cu concursul de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, Plenul a apreciat că nu se poate pune problema unei situații de încălcare a dreptului de a promova, ca o componentă a dreptului la muncă, întrucât sunt concursuri diferite, reglementate distinct de către legiuitor.

Față de cele expuse, Plenul C.S.M. a reținut că, în mod corect, Comisia de

organizare a concursului de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, organizat în perioada 07.01.2013 - 31.05.2013, a apreciat că doamna judecător T.S. nu îndeplinește condiția prevăzută de art.5 pct. (1) din Regulament, respectiv, art. 52 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, republicată completările ulterioare, aceea, de a nu fi fost niciodată sancționată disciplinar.

2. Recursul exercitat împotriva hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii

Recurenta T.S. a atacat hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii pe calea prevăzută în art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, arătând, în esență, că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii trebuia să înlăture aplicarea art. 52 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 și a art. 5 alin. (1) din Regulamentul pentru organizarea și desfășurarea concursului de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, cu referire la cerința de a nu fi fost niciodată sancționată disciplinar, în caz contrar fiind încălcat principiul neretroactivității legii civile, consacrat prin art. 15 alin. (2) din Constituția României.

În acest sens, recurenta a arătat că la data sancționării sale disciplinare era în vigoare Legea nr. 92/1992 privind organizarea judecătorească, lege care nu prevedea acea condiție de promovare introdusă prin art. 52 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor.

În cadrul motivelor de recurs, recurenta a invocat excepția de neconstituționalitate a celor două norme juridice menționate mai sus, susținând că acestea contravin prevederilor art. 16 din Constituția României, referitoare la egalitatea în drepturi, pentru că instituie, drept condiție obligatorie în vederea promovării în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, cerința ca magistratul care candidează să nu fi fost niciodată

sanționat disciplinar, în timp ce pentru promovarea judecătorilor și procurorilor la tribunale și curți de apel sau la parchetele de pe lângă acestea, în funcție de execuție sau de conducere, în art. 44 și 48 din Legea nr. 303/2004, legiuitorul a apreciat ca fiind suficient ca magistratul să nu fi fost sancționat disciplinar în ultimii 3 ani.

De aceea, în opinia recurente, prevederile art. 5 alin (1) din Regulamentul pentru organizarea și desfășurarea concursului de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție și cele ale art. 52 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, referitoare la condiția inexistenței unei sancțiuni disciplinare pe tot parcursul carierei, constituie o încălcare a principiului egalității și nediscriminării prevăzută în art. 16 din Constituție, prin instituirea unui tratament diferențiat unor cazuri egale, în lipsa unei justificări obiective și rezonabile.

Recurenta a arătat, totodată, că inaplicabilitatea dispozițiilor legale apreciate ca fiind neconstituționale și discriminatorii se impunea și prin prisma raportării la dispozițiile art. 20 din Constituția României, art. 7 și 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, care ocrotesc dreptul la muncă și egalitatea în drepturi, precum și prin prisma art. 41 din Carta Europeană privind Statutul Judecătorilor, conform căroră „În măsura în care nu se bazează pe vechime, sistemul de promovare a judecătorilor se întemeiază exclusiv pe calitățile și meritele constatate în exercitarea funcției încredințate judecătorului, prin evaluări obiectiv realizate de unul sau mai mulți judecători și discutate cu judecătorul în cauză. (...) Trebuie precizat că ceea ce este de temut este atât judecătorul blocat în mod ilegal în promovare, cât și cel recompensat în mod excesiv”.

Printr-o completare a motivelor de nelegalitate a hotărârii atacate, recurenta a arătat că Plenul Consiliului Superior al

Magistraturii s-a limitat la a reține inexistența unei situații de discriminare între candidații la concursul de promovare la Înalta Curte de Casație și Justiție, supuși acelorași condiții de înscriere, cu toate că în cuprinsul contestației a fost invocată discriminarea în raport cu magistrații care participă la celelalte tipuri de concursuri de promovare, în sensul celor anterior arătate, și cu judecătorii în funcție ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, în privința cărora legea nu a prevăzut înlăturarea din funcție ca efect al aplicării unei sancțiuni disciplinare.

De asemenea, a arătat că regimul instituit pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție este excesiv și discriminatoriu și în raport cu normele de drept penal, în care este reglementată instituția reabilitării, aducându-se o atingere evidentă dreptului la muncă, pe tot parcursul carierei judecătorilor sau procurorilor.

3. Apărările intimatului

Prin întâmpinarea depusă la dosar, Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, arătând, în esență, că stabilirea caracterului discriminatoriu al unui tratament cere ca premisă existența unor situații identice ori similare tratate în mod diferit, condiție care nu este îndeplinită în speță.

În opinia intimatului, nu poate fi reținută identitatea sau similitudinea între situația unui candidat la concursul de promovare la Înalta Curte de Casație și Justiție și cea a candidaților pentru promovarea într-o funcție de judecător sau procuror la celelalte instanțe și parchete, întrucât cerințele de participare la astfel de concursuri sunt diferite (de ex. cerințele privind vechimea), iar modalitatea de examinare este de asemenea diferită.

În ceea ce privește situația judecătorilor deja în funcție ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, intimatul a arătat că promovarea lor s-a făcut conform

dispozițiilor legale în vigoare la acel moment, evoluția în timp a legii neputând echivala cu aplicarea unui tratament discriminatoriu candidaților pentru care legea prevede, în prezent, o astfel de condiție.

Cu privire la celelalte motive invocate de recurentă, intimatul a arătat, pe de o parte, că în materia răspunderii disciplinare a magistraților nu este reglementată o instituție juridică similară reabilitării penale și, pe de altă parte, că legiuitorul are aptitudinea de a stabili anumite limitări ale dreptului la alegerea liberă a profesiei, meseriei sau ocupației și a locului de muncă, limitări constând în condițiile pe care magistrații trebuie să le îndeplinească pentru promovarea ori numirea în funcții de execuție sau de conducere.

În ceea ce privește excepțiile de neconstituționalitate invocate de recurentă, intimatul – reclamant a arătat că excepția având ca obiect dispozițiile art. 5 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea nr. 74 din 31 ianuarie 2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, nu întrunește cerințele de admisibilitate prevăzute în art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, sesizarea Curții Constituționale fiind admisibilă numai pentru excepția de neconstituționalitate a art. 52 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, privind Statutul judecătorilor și procurorilor, pe care o apreciază însă ca fiind neîntemeiată.

4. Procedura derulată cu privire la excepțiile de neconstituționalitate

Prin încheierea separată pronunțată la data de 11 octombrie 2013, în temeiul art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, Înalta Curte a dispus sesizarea Curții Constituționale în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate a art. 52 alin. (3) din Legea nr. 303/2004, privind

statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, considerând că această excepție îndeplinește toate condițiile de admisibilitate prevăzute în art. 29 alin. (1) – (3) din actul normativ menționat.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a art. 5 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea nr. 74 din 31 ianuarie 2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, Înalta Curte constată însă că nu este îndeplinită una dintre condițiile de admisibilitate impuse prin art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, mai precis aceea ca excepția să aibă ca obiect o lege sau o ordonanță a Guvernului ori o dispoziție dintr-o lege sau dintr-o ordonanță, Regulamentul aprobat prin hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii având natura unui act administrativ cu caracter normativ, cu forță juridică inferioară legii și ordonanței.

De aceea, în temeiul art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Înalta Curte va respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a art. 5 alin. (1) din regulamentul în discuție.

5. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând legalitatea hotărârii contestate, prin prisma motivelor invocate de recurentă, Înalta Curte constată că recursul nu este fondat, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Așa cum rezultă din expunerea rezumativă cuprinsă la pct. 1 și 2 din prezenta decizie, recurenta invocă, în esență, un tratament legal și administrativ discriminatoriu aplicat candidaților la concursul pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, raportat la cerințele impuse candidaților pentru alte concursuri de promovare în funcții de execuție sau de

conducere și la regimul juridic al judecătorilor în funcție ai Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Motivarea hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii conține o analiză efectivă și aprofundată a tuturor elementelor care conturează situația juridică dedusă judecății și reflectă interpretarea adecvată a prevederilor art. 52 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 și a regulilor cu forță juridică inferioară adoptate în aplicarea acestui text, neputând fi identificat, în conduita autorității emitente, un exces de putere, definit în art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 554/2004, a contenciosului administrativ, cu referire la exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea drepturilor sau libertăților cetățenilor.

În speță, recurenta a invocat o atingere adusă dreptului său de a promova în funcție, ca o componentă a dreptului la muncă, dar Curtea Constituțională a decis în mod repetat, în jurisprudența sa, că dreptul la muncă și la libera alegere a profesiei sau a locului de muncă nu este un drept absolut, ci presupune îndeplinirea condițiilor impuse de lege pentru exercitarea acelei profesii (e.g. decizia nr. 219/2013). De asemenea, Curtea Constituțională a stabilit că dispozițiile art. 41 alin. (1) din Constituție, referitoare la alegerea liberă a profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă, nu pot fi interpretate în sensul că orice persoană, oricând, poate opta pentru exercitarea unei profesii ori a unei meserii sau pentru alegerea oricărui loc de muncă fără a avea pregătirea sau calificarea corespunzătoare ori fără a îndeplini condițiile legate de probabilitatea profesională, în cazul în care, pentru exercitarea unei profesii sau a unei meserii se cere, pe lângă absolvirea studiilor ori calificarea necesară, și acest lucru. Exercitarea acestor drepturi trebuie să se facă într-un cadru legal adecvat și specific fiecărui drept în parte, iar legiuitorul este

îndreptățit să reglementeze condiții specifice pentru anumite profesii (decizia nr. 60/2013).

Condiția inexistenței unei sancțiuni disciplinare impusă candidaților la concursul de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție („pot participa la concursul de promovare judecătorești și procurorii care nu au fost *niciodată* sancționați disciplinar”) constituie un criteriu obiectiv ales de legiuitor în scopul de a oferi o garanție în plus pentru calitatea actului de justiție exercitat la cea mai înaltă instanță în stat, astfel că nu se poate afirma că intimatul s-ar fi îndepărtat de la scopul legii sau ar fi acționat nerezonabil, încălcând limitele unei marje de apreciere permise.

Fiind vorba despre concursuri diferite, reglementate prin norme distincte ale Legii nr. 303/2004, Înalta Curte apreciază ca fiind justă concluzia Consiliului Superior al Magistraturii, în sensul că, situațiile nefiind similare, tratamentul diferit aplicat, în virtutea legii, candidaților la concursul de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, nu are caracter discriminatoriu.

Cu privire la argumentele legate de încălcarea principiului neretroactivității legii și discriminarea în raport cu judecătorești în funcție ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea constată că nu se poate nega *de plano* posibilitatea ca legiuitorul sau administrația publică să-și modifice opțiunea pentru viitor, prin adoptarea unor norme noi, chiar dacă aceste noi reguli au implicații asupra unor subiecte de drept care și-ar fi putut planifica o anumită conduită pe baza regimului juridic preexistent.

Legiuitorul este, în mod inevitabil, obligat să stabilească data aplicării unei norme juridice începând cu un anumit moment în timp, fără ca aceasta să constituie motiv de discriminare între situațiile juridice născute anterior și cele

posteroare intrării în vigoare a normei respective.

Analiza condițiilor pentru promovarea recurentei la Înalta Curte de Casație și Justiție s-a realizat prin prisma prevederilor legale în vigoare la data înscrierii sale la concurs, or un eventual efect discriminatoriu or putea fi reținut numai

cu privire la situații juridice născute și finalizate sub imperiul aceluiași cadru normativ.

În consecință, ținând seama de toate considerentele prezentate mai sus, Înalta Curte va respinge recursul formulat în temeiul art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, ca nefondat.

2. Soluționarea cererii de numire a unui procuror în funcția de judecător. Politica de resurse umane reprezintă atributul exclusiv al Consiliului Superior al Magistraturii, raportat la rațiunile și necesitățile sistemului judiciar.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 7682 din 10 decembrie 2013, Dosar nr. 4256/1/2013)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 20 august 2013 contestatoarea C.N.C. a formulat contestație împotriva Hotărârii nr. 718 din data de 27.06.2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, solicitând admiterea acesteia, anularea Hotărârii nr. 718/27.06.2013 a C.S.M. și obligarea C.S.M. să emită o hotărâre prin care să dispună numirea sa în funcția de judecător la Tribunalul Buzău, Judecătoria Buzău sau Judecătoria Rm. Sărat; iar în situația în care nu exista post vacant la data soluționării cererii, a solicitat transferul temporar al unui post vacant de execuție din statul de funcții și personal al unei instanțe din circumscripția Curții de Apel Ploiești.

În motivarea cererii, a arătat în fapt că, în calitate de procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău, la data de 15.02.2013 a formulat o cerere de numire în funcția de judecător la Tribunalul Buzău, Judecătoria Buzău sau Judecătoria Rm. Sărat.

A mai arătat contestatoarea că prin Hotărârea nr. 133 din data de 07.03.2012 Secția pentru judecători a C.S.M. a

constatat că îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru numirea în această funcție și a hotărât sesizarea Plenului C.S.M. cu cererea formulată.

S-a precizat prin contestație că prin Hotărârea nr. 718/27.06.2013 a Plenului C.S.M. s-a decis respingerea cererii formulate pentru numirea în funcția de judecător la Tribunalul Buzău sau Judecătoria Buzău, motivat de faptul că la aceste instanțe nu mai sunt posturi vacante, avându-se în vedere și prevederile Hotărârii nr. 489/4.06.2013 a C.S.M., în sensul că, în situația concursului între cererile de valorificare formulate de judecători și solicitările procurorilor de numire în funcția de judecător, se va acorda prioritate de soluționare cererilor de valorificare, prevederi care în accepțiunea contestației nu-i erau aplicabile.

A mai arătat contestatoarea că la data de 18.07.2013 Secția pentru judecători a C.S.M. a admis, prin Hotărârea nr.748 publicată la data de 12.08.2013, o cerere de transfer a unui judecător de la Tribunalul Prahova la Judecătoria Buzău, deși, cu câteva zile înainte, se reținuse de Plenul C.S.M. ca la Judecătoria Buzău nu este niciun loc vacant, acesta fiind și singurul motiv pentru care a fost respinsă cererea de numire, arătându-se în hotărâre că la Judecătoria Buzău sunt 4 posturi vacante, că dintre cele 28 de posturi din schemă sunt ocupate 30, că

încărcătura de dosare pe judecător în anul 2012 a depășit cu aproape 90 % media națională și că se impune admiterea cererii de transfer pentru buna funcționare a Judecătoriei Buzău, precum și că sunt trei posturi indisponibilizate pentru concursul de admitere în magistratură, două posturi aferente unor funcții de conducere și un post temporar vacant, pentru care s-a aprobat ocuparea în condițiile art. 134 ind. 1 din Legea nr. 303/2004

A susținut contestatoarea că, deși la data la care Plenul C.S.M. a analizat cererea de numire în funcția de judecător pe care a formulat-o, nu mai era niciun loc vacant la Tribunalul Buzău, acest loc a fost ocupat de un alt judecător, prin transfer, fost procuror, iar în acest sens Secția pentru judecătoria a C.S.M. și Plenul C.S.M. au decis prin Hotărârea nr. 777/27.09.2012, respectiv Hotărârea nr. 867/8.10.2012. A mai arătat că, după o lună, acel judecător a fost delegat la Tribunalul Buzău, iar transferul său a fost decis prin Hotărârea 459/23.05.2013 a Secției pentru judecătoria a C.S.M..

A concluzionat contestatoarea că toate aceste cereri au fost soluționate rapid, după perioade foarte scurte de la data formulării, în condițiile în care propria cerere a fost analizată în Plen după peste 4 luni de la formulare, interval în care situația posturilor din schema instanțelor vizate s-a schimbat.

De asemenea, a mai susținut că la data de 27.06.2013, când Plenul C.S.M. a hotărât respingerea cererii de numire, erau două posturi vacante la două dintre instanțele pe care le-a indicat și pentru care cererea fusese avizată favorabil.

A mai considerat că analizarea separată a cererii de numire îi este nefavorabilă, întrucât s-a respins cererea de numire la Judecătoria Buzău, unde era post vacant, dar ocupat prin transfer, potrivit unei hotărâri pronunțate după câteva zile, și s-a amânat analizarea

cererii de numire la Judecătoria Rm. Sărat unde, de asemenea, era post vacant, până după sesiunea de transferuri a judecătorilor din luna iulie 2013.

De asemenea, s-a arătat că, în anii 2003 și 2005, a mai formulat 2 cereri de numire în funcția de judecător la instanțele din municipiul Buzău, conform dispozițiilor legale aplicabile la acea dată, dar aceste cereri au fost respinse, fără a cunoaște motivele.

A apreciat contestatoarea că prin modul în care s-a dat curs cererii de numire în funcția de judecător este discriminată, încălcându-i-se dreptul la carieră, deși are o vechime în magistratură de 17 ani și 3 luni și îndeplinește toate condițiile legale pentru a fi numită în această funcție.

În drept s-au invocat prevederile art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004, intrat în vigoare la data de 15.02.2013, conform art. 1 pct. 1 din O.U.G. nr. 44/2012 de modificare a art. 81 din Legea nr. 76/2012, modificată prin O.U.G. nr. 4/2013.

Nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

La contestație au fost anexate Hotărârile nr. 777/2012, 133/2013, 459/2013, 464/2013, 748/2013, 750/2013 ale Secției pentru judecătoria a C.S.M. și Hotărârile nr. 718/2013, 867/2012, 873/2012, 884/2012, 872/2012 ale Plenului C.S.M., extrase de pe fișele dosarelor 7336/1/2012, 7556/1/2012, 7557/1/2012 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, copii de pe cererile formulate la 16.10.2013, 14.03.2005 și 14.03.2013 și copii de pe adresele nr. 2684/VI/3/2003 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Buzău și nr. 3285/VI/1/2003 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Ploiești.

Prin Hotărârea nr. 718 din 27 iunie 2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a fost respinsă, printre altele, cererea de numirea în funcția de judecător formulată de contestatoarea C.N.C., procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău, pentru cererea de

numire în funcția de judecător la Tribunalul Buzău sau Judecătoria Buzău și a fost amânată discutarea cererii de numirea în funcția de judecător formulată de aceeași contestatoare, pentru numirea în funcția de judecător la Judecătoria Râmnicu Sărat după soluționarea în sesiunea iulie 2013 a cererilor de transfer formulate de judecători pentru instanțele judecătorești.

Pentru a se pronunța această soluție, s-a reținut, urmare a referatului nr. 1747, 29393/1154/2012, 1068, 3321, 3980, 6252, 6406, 7376, 7444, 7798, 8463, 8444, 8545, 8799, 8884, 9870, 11337, 11750, 27223, 29729, 30000, 30741, 30777, 4998, 29488, 29781/DRUO/1154/15840/ST/2013 și Hotărârilor nr. 133/07.03.2013, nr. 331/24.04.2013 și nr. 500/28.05.2013 ale Secției pentru judecători și în conformitate cu dispozițiile art. 22 și art. 23 alin 1 din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în funcțiile de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, aprobat prin Hotărârea nr. 193/2006 a Plenului C.S.M., Hotărârea nr. 489/4.06.2013 a Plenului C.S.M., că se impune respingerea cererilor de numire în funcția de judecător pentru instanțele la care nu există posturi vacante de judecător cât și pentru instanțele pentru care au fost formulate și admise cereri de valorificare de către judecători.

De asemenea, s-a apreciat că au prioritate cererile de transfer formulate de judecători în sesiunea de transfer ce va avea loc în luna iulie 2013, urmând să dispună amânarea discutării cererilor formulate de procurori pentru numirea în funcția de judecător, până după soluționarea cererilor de transfer formulate de judecători pentru instanțele judecătorești.

Împotriva Hotărârii nr.718/27.06.2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a formulat contestație în baza art.29(7) din Legea nr.317/2004 contestatoarea solicitând în principal anularea în parte a acesteia și obligarea intimatului să emită o hotărâre prin care să dispună numirea în funcția de judecător la Tribunalul Buzău, județul Buzău și Judecătoria Râmnicu Sărat.

În subsidiar, contestatoarea solicită ca în situația în care nu există post vacant la data soluționării cererii, să se dispună transferul temporar al unui post vacant de execuție din statul de funcții și personal al unei instanțe din circumscripția Curții de Apel Ploiești.

În susținerea contestației, contesta-toarea învederează, în esență, faptul că de la data formulării cererii de numire din funcția de procuror în funcția de judecător și până la soluționarea acesteia de către Plen, la instanțele vizate au existat mai multe posturi vacante, ce au fost ocupate prin alte modalități prevăzute de lege, detaliind aceste aspecte pe larg, în petitul cererii.

Se mai arată că, în ceea ce o privește, nu este aplicabilă Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 489/04.06.2013, în cazul de față neaflându-ne în prezența unui concurs între cererile de valorificare formulate de către judecători și solicitările procurorilor de numire în funcția de judecător, în condițiile în care două dintre instanțele vizate în cerere erau judecătoria, iar la Tribunalul Buzău nu a fost scos la concursul din luna martie 2013 nici un post pentru promovare efectivă.

De asemenea, contestatoarea apreciază că modul prin care i-a fost soluționată cererea de numire în funcția de judecător reprezintă o discriminare a sa și o încălcare a dreptului la carieră.

În susținerea contestației se depune copia hotărârii Plenului CSM contestate filele 6-14 dosar, copia cererilor formulate,

soluții de practică judecătorească ale Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal având ca obiect soluționarea altor cereri formulate de procurori de numire ca judecători.

La dosar intimata a formulat întâmpinare în care a solicitat respingerea contestației ca nefondată, depunând la dosar, în baza art.13 din Legea nr.554/2004, actele care au stat la baza emiterii hotărârii contestate – filele 55-107 dosar.

La dosar contestatoarea a depus concluzii scrise.

Analizând contestația formulată în raport de motivele expuse, Curtea a apreciat pentru următoarele considerente că aceasta este nefondată, hotărârea contestată fiind legal emisă, în raport de situația de fapt.

Din probele administrate rezultă următoarele:

Prin cererea înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr. 3980/1154/15.02.2013, doamna C.N.C., procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău, a solicitat numirea în funcția de judecător la Tribunalul Buzău, Judecătoria Buzău sau Judecătoria Râmnicu Sărat, invocând motive de ordin profesional.

Prin Hotărârea nr. 718/27.06.2013, hotărâre ce formează obiectul prezentei contestații, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins, printre altele, cererea de numire în funcția de judecător la Tribunalul Buzău sau la Judecătoria Buzău, formulată de contestatoarea C.N.C., procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău.

Prin aceeași hotărâre, Plenul a decis, în ceea ce o privește pe actuala contestație, amânarea discutării cererii acesteia de numire în funcția de judecător la Judecătoria Râmnicu Sărat.

Pentru a dispune astfel, Plenul a reținut următoarele aspecte:

Din dosarul profesional al contestației procuror C.N.C., reiese că aceasta

avea la momentul întocmirii Referatului Direcției Resurse Umane și Organizare, o vechime în funcția de procuror și judecător de 16 ani și 9 luni, din care o vechime la Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău de 10 ani și 5 luni.

În conformitate cu dispozițiile art. 61 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „(1) La cererea motivată, judecătorii pot fi numiți în funcția de procuror, iar procurorii, în funcția de judecător, prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, cu respectarea condițiilor prevăzute în prezenta lege.

(2) Pentru numirea în funcțiile prevăzute la alin. (1), candidații vor susține un interviu în fața secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii în cazul procurorilor care solicită numirea ca judecători și, respectiv, a secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii în cazul judecătorilor care solicita numirea ca procuror.

3) Președintele României nu poate refuza numirea în funcțiile prevăzute la alin. (1) decât motivat, aducând la cunoștință Consiliului Superior al Magistraturii motivele refuzului”.

Conform prevederilor art. 22-23 din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor funcția de judecător, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 193/2006, cu modificările și completările ulterioare, procurorii care solicită numirea în funcția de judecător vor susține un interviu în fața Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, care adoptă o hotărâre și sesizează Plenul,- aceia

urmând, în cazul admiterii cererii, să propună Președintelui României eliberarea din funcția de procuror și numirea ca judecător la o instanță la care are dreptul să funcționeze.

Cererile de numire a judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător se formulează în scris și se depun la Consiliul Superior al Magistraturii și sunt însoțite de referatul întocmit de Direcția resurse umane și organizare, în care se menționează datele relevante privind cariera judecătorilor sau procurorilor, situația posturilor vacante și a celor ocupate la instanța sau la parchetul la care funcționează judecătorul sau procurorul în cauză și la instanța sau parchetul la care se solicită transferul, precum și volumul de activitate și încărcătura pe judecător ori procuror la instanța parchetul implicat în procedura de transfer.

Urmare interviului susținut de către contestatoarea C.N.C. în fața Secției, prin Hotărârea nr. 133 din 7 martie 2013, Secția pentru judecători a dispus sesizarea Plenului cu cererea de numire în funcția de judecător formulată de contestatoarea procuror.

În conformitate cu dispozițiile art. 22 alin. 2 din Regulament, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești a comunicat avizul său nefavorabil cu privire la cererea de numire a contestatoarei în funcția de judecător, în timp ce Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău și Judecătoria Buzău au comunicat avizul lor favorabil.

Din evidențele direcției de resort a Consiliului Superior al Magistraturii rezultă că, la Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău, unitate la care doamna procuror funcționează, erau prevăzute 4 posturi de conducere și 9 posturi de execuție, fiind ocupate 3 posturi de conducere toate posturile de execuție, inclusiv unul peste schemă.

În anul 2012, la Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău încărcătura medie a

lucrărilor/procuror a fost de 847 comparativ cu media națională de 883 lucrări, iar încărcătura de dosare/procuror a fost de 145 dosare, comparativ cu media națională de 173 dosare/procuror.

La Tribunalul Buzău toate posturile prevăzute în schemă, respectiv 27 de posturi, erau ocupate, în timp ce la Judecătoria Buzău erau vacante 7 posturi, aferente unor posturi de conducere și rezervate pentru admiterea în magistratură și repartizarea absolvenților Institutului Național al Magistraturii, cu precizarea că pentru unul din cele 7 posturi s-a aprobat ocuparea în temeiul art. 134 ind. 1 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările ulterioare.

În ceea ce privește Judecătoria Râmnicu Sărat, la această instanță erau vacante 2 posturi, din care unul rezervat repartizării absolvenților Institutului Național al Magistraturii și unul care devenea efectiv vacant la data de 15.06.2013.

La analizarea cererii formulate de contestatoarea procuror C.N.C., Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a avut în vedere și dispozițiile art. 23 alin. 1 ind. 1 din Regulamentul privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 193/2006, cu modificările și completările ulterioare și motivele de ordin profesional invocate de aceasta:

De asemenea, Plenul a apreciat că au prioritate cererile de transfer formulate de judecători în sesiunea de transfer ce urma să aibă loc în ședința din luna iulie 2013, dispunând astfel amânarea discutării cererilor formulate de procurori pentru numirea în funcția de judecător, până la

soluționarea cererilor de transfer, situație în care se regăsea de altfel și contestația la momentul emiterii hotărârii pe care a înțeles să o atace. În ceea ce privește Judecătoria Râmnicu Sărat.

În ceea ce privește cererea contestației privind Tribunalul Buzău și Judecătoria Buzău instanță vizată de către contestatoare, la momentul analizării cererii de numire în funcția de judecător nu exista niciun post vacant, iar la Judecătoria Buzău, deși existau posturi vacante, aceste posturi erau aferente unor posturi de conducere și rezervate pentru admiterea în magistratură și repartizarea absolvenților Institutului Național al Magistraturii, cu precizarea că pentru unul din cele 7 posturi s-a aprobat ocuparea în temeiul art. 134 ind. 1 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările ulterioare.

Cu privire la ocuparea, prin transfer, a unui post la Tribunalul Buzău și respectiv a unui post la Judecătoria Buzău în perioada cuprinsă între momentul formulării cererii de numire în funcția de judecător și momentul analizării cererii de către Plen, arătăm următoarele:

Prin Hotărârea Secției pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii nr. 459 din 23 mai 2013, s-a dispus transferul doamnei V.E.G., judecător cu grad profesional de tribunal, delegată la Tribunalul Buzău, de la Judecătoria Râmnicu Sărat, la Tribunalul Buzău, începând cu data de 15.06.2013, iar prin Hotărârea nr. 748 din 18 iulie 2013 a Secției pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, s-a dispus transferul doamnei judecător N.A., de la Tribunalul Prahova, la Judecătoria Buzău, începând cu data de 01.09.2013, cu menținerea gradului profesional de judecător de tribunal.

În mod corect intimatul, conform atribuțiilor ce îi revin, conform legii, în stabilirea politicii de resurse umane la

nivelul instanțelor și parchetelor a analizat cererea contestatoarei sub două aspecte.

Primul viza prioritatea cererilor de transfer formulate de judecători, în funcție și al doilea vizează faptul că dispozițiile legale, ce reglementează instituția numirii din funcția de procuror și cea de judecător și invers, au un caracter supletiv și nu creează în mod automat un drept la numirea din funcția de judecător în cea de procuror și respectiv din funcția de procuror în cea de judecător, respectiv o obligație a intimatului în acest sens.

Dispozițiile conferă numai o vocație, rămânând la latitudinea Consiliului Superior al Magistraturii să dispună cu privire la cererile care au ca obiect numirea din funcția de procuror în cea de judecător, respectiv din funcția de judecător în cea de procuror.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în vederea realizării scopului atribuțiilor privind organizarea și funcționarea instanțelor și parchetelor, astfel cum acestea rezultă din economia dispozițiilor art. 41 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, are în vedere, la momentul soluționării cererilor de numire a judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, asigurarea unui echilibru între interesul general, și anume funcționarea în bune condiții a instanțelor și parchetelor și interesele de ordin personal și/sau familial ale judecătorului sau procurorului care solicită aprobarea cererii.

Aceste aspecte privesc politica de resurse umane, reprezentând atributul exclusiv al Consiliului Superior al Magistraturii în a lua măsurile care se impun pentru ocuparea posturilor vacante, raportat la rațiunile și necesitățile sistemului judiciar, stabilitatea în sistem, precum și parcurgerea etapelor de formare, perfecționare, promovare a judecătorilor și procurorilor, numire a

procurorilor în funcția de judecător și a judecătorilor în funcția de procuror.

Curtea nu va reține pretinsa discriminare invocată de contestatoarele față de situația altor cereri soluționate diferit de intimat. Aceasta deoarece fiecare cerere se analizează în mod distinct, în raport de situația concretă din fiecare caz în parte, neputându-se reține existența unui tratament diferențiat față de contestatoarele.

Cererea contestatoarei a fost soluționată cu respectarea cerințelor legale și a fost respinsă motivat, pentru lipsa locurilor vacante la instanțele la care s-a solicitat numirea ca judecător, justificat în parte

de soluționarea cererilor de valorificare sau de transfer de către judecători care au prioritate în raport de cererea de numire a contestatoarei în funcția de judecător.

Deciziile de practică judecătorească invocate nu sunt de natură a infirma legalitatea hotărârii contestate, deoarece situația altor colegi procurori a fost diferită de la caz la caz și analizată distinct în fiecare dosar în parte de către instanța de judecată.

Față de cele expuse mai sus, Curtea va respinge ca nefondată contestația formulată împotriva Hotărârii nr.718/27.06.2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

3. Cererile de valorificare formulate de candidații la concursul de promovare în funcții de execuție au prioritate atunci când vin în concurs cu cereri de transfer ale candidaților care au fost admiși pentru promovare pe loc la concurs și nu au prioritate atunci când vin în concurs cu alte cereri de transfer, formulate de alți judecători sau procurori decât aceia care au promovat pe loc în urma concursului.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 6800 din 18 octombrie 2013, Dosar nr. 3930/1/2013)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin cererea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție contestatoarea A.M.R. a formulat recurs împotriva Hotărârii Plenului C.S.M. din 27 iunie 2013, prin care i-a fost respinsă cererea de valorificare a examenului de promovare în funcție susținut la 3.03.2013 și a solicitat anularea Hotărârii nr.772/2013 și obligarea C.S.M. la valorificarea examenului de promovare în funcție de execuție din data de 03.03.2013 și promovarea sa la Tribunalul București – Secția a II-a Penală, începând cu data de 01.09.2013.

În motivarea cererii s-a arătat că la 03.03.2013, contestatoarea a susținut examenul de promovare în funcția de execuție candidând pe un loc la Tribunalul

București – Secția a II-a penală, clasându-se pe locul 2, iar la 21.03.2013 au fost validate rezultatele de către C.S.M., iar în termen de 3 luni, adică până la 21.06.2013, se putea cere valorificarea examenului, în măsura vacanței postului la Tribunalul București – Secția a II-a Penală.

La data de 29.05.2013 a fost vacantat un loc la Tribunalul București - Secția a II-a Penală prin demisia unui judecător, la acea dată fiind publicat Decretul Președintelui României de eliberare din funcție, iar contestatoarea a formulat cerere de valorificare a rezultatului concursului.

La data de 04.06.2013 cererea de valorificare a fost amânată pe motivul că trebuie să se ia în discuție o cerere de transfer, deși nu exista nicio cerere de transfer, iar sesiunea de transferuri avusese loc la data de 23.05.2013 și o nouă sesiune trebuia să aibă loc peste 2 luni.

La data de 20.06.2013, cu încălcarea dispozițiilor art.2 alin.2 din Regulamentul privind transferurile, s-a organizat o nouă sesiune de transferuri și s-a luat în discuție o cerere de transfer a domnului judecător B.M. de la Tribunalul Prahova la Tribunalul București, fiind repartizat la Secția a II-a Penală, cu nerespectarea principiului specializării (jud. B.M. era specializat în materia civilă), iar în ședința din 27.06.2013 a fost respinsă cererea contestatoarei de valorificare a examenului.

Contestatoarea a apreciat că Hotărârea nr.297/2007 nu este aplicabilă în speță, deoarece cele două drepturi, dreptul de transfer și dreptul de valorificare trebuie să se compare ținând cont de specializarea fiecărui judecător, or, în speță, domnul judecător Bălănescu Mihai a fost transferat de la o secție civilă a Tribunalului Prahova la o secție penală a Tribunalului București.

S-a precizat de către contestatoare că, deși a existat post vacant la Secția a II-a Penală a Tribunalului București, C.S.M., prin amânarea succesivă a cererii sale de valorificare și admiterea cererii de transfer cu nerespectarea dispozițiilor legale, a determinat ocuparea acestui post, dar începând cu 1.08.2013.

Conform art.2 alin.1 teza a II-a din Regulamentul privind transferurile nu se poate admite o cerere de transfer pe un post de conducere, or, în cauză, la data admiterii cererii de transfer nu erau posturi de execuție vacante, ci erau aferente posturilor de conducere, astfel că, susține contestatoarea, în mod nelegal s-a admis cererea de transfer a domnului judecător B.M., determinând ocuparea postului vacant și respingerea cererii de valorificare.

Cererea de transfer s-a admis începând cu 01.08.2013, deci la 27.06.2013 când s-a soluționat cererea de valorificare postul mai era vacant, iar contestatoarea a arătat că în intervalul

27.06.2013 – 1.08.2013, când a operat transferul, s-au putut vacanta posturi la secțiile civile, post pe care va fi mutat judecătorul transferat, conform specializării, iar postul ocupat la secția penală va fi vacant, dar n-ar putea fi ocupat prin valorificare deoarece termenul de 3 luni a expirat.

Toate acestea dovedesc o practică neunitară, imprezizibilă și discreționară a C.S.M. ce a afectat dreptul contestatoarei la promovare în funcția de execuție.

S-a solicitat anularea Hotărârii Plenului C.S.M. din 27.06.2013 prin care s-a respins cererea contestatoarei de valorificare a examenului de promovare în funcția de execuție, obligarea C.S.M. la valorificarea examenului de promovare în funcția de execuție și promovarea la Tribunalul București – Secția a II-a Penală, începând cu 1.09.2013.

La 12.08.2013 contestatoarea a formulat precizări la contestația inițială și a arătat că în ședința Plenului C.S.M. din 27.06.2013, prin Hotărârea nr.733, s-a hotărât ocuparea pe o perioadă nedeterminată a două posturi vacante temporar la Tribunalul București, respectiv postul judecătorilor B.M. și U.M., ultimul fiind judecător la Secția a II-a Penală a T.B., astfel că exista post vacant.

Deși exista post vacant, Consiliul Superior al Magistraturii nu a admis cererea de valorificare cu toate că solicitase anterior valorificarea chiar și pe un post vacant temporar, iar C.S.M. nu poate invoca depășirea termenului de valorificare de 21.06.2013 deoarece Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal și Hotărârea nr.926/bis din 13.12.2011 au statuat că se poate dispune valorificarea examenului de promovare pe posturi de execuție cu odată ulterioară expirării cererii de valorificare, ca urmare a unor măsuri dispuse în interiorul termenului de valorificare, în cauză T.B. a solicitat ocuparea postului judecătorului U.M. la

17.06.2013 și nu prezintă relevanță că C.S.M. a luat în discuție cererea T.B. abia la 27.06.2013.

S-a apreciat că aceasta este încă un motiv, alături de cele invocate inițial, pentru a se dispune anularea Hotărârii nr.772/27.06.2013 a Plenului C.S.M. și obligarea C.S.M. la promovarea contestatoarei la Tribunalul București.

Consiliul Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea contestației ca nefondată, având în vedere că Hotărârea nr.773/27.06.2013 a vacantat un post la Secția a II-a penală a Tribunalului București dar ulterior expirării termenului de valorificare, iar cererea de transfer a judecătorului Bălănescu Mihai a fost analizată în virtutea priorității stabilite prin Hotărârea nr.298/2007 a Plenului C.S.M..

După analiza motivelor contestației, a probelor administrate, Înalta Curte va respinge contestația pentru următoarele considerente:

Contestatoarea A.M.R. a participat la concursul de promovare în funcții de execuție organizat la 3.03.2013 candidând pentru un post la Secția a II-a penală a Tribunalului București.

Pentru Secția a II-a penală a Tribunalului București a fost scos la concurs un simplu post vacant, iar contestatoarea s-a clasat pe poziția a doua.

Pentru că media obținută i-a permis, contestatoarea a solicitat, în conformitate cu art.30 alin.1 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor aprobat prin Hotărârea nr.621/21.09.2006 a C.S.M., valorificarea rezultatului obținut.

Prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr.772/27.06.2013 a fost respinsă cererea contestatoarei cu motivarea că, din datele existente la Direcția resurse umane și organizare, la data de 21.06.2013 (când expira termenul de 3 luni pentru valorificarea rezultatelor concursului de

promovare în funcții de execuție din 03.03.2013) nu existau posturi vacante de execuție sau posturi care să devină vacante cu o dată ulterioară expirării termenului de valorificare, ca urmare a unor măsuri dispuse în interiorul termenului de valorificare.

Contestatoarea a susținut că a existat un post vacant la Secția a II-a penală a Tribunalului București prin demisia unui judecător al acelei secții la 29.05.2013, când a fost publicat în Monitorul Oficial decretul Președintelui României de eliberare din funcție, iar pe acest post a fost transferat, în mod nelegal, un judecător de la Tribunalul Prahova, însă, aceste susțineri sunt nefondate.

Prin Hotărârea nr.560/20.06.2013 a Secției pentru judecători a C.S.M. a fost admis transferul judecătorului B.M. de la Tribunalul Prahova la Tribunalul București, având în vedere că acesta formulase o cerere de transfer.

În aceste condiții, C.S.M. a avut de soluționat o cerere de valorificare a rezultatelor unui concurs de promovare în funcție de execuție și o cerere de transfer pentru aceeași instanță, respectiv Tribunalul București.

Conform art. 1 din Hotărârea nr.298/19.04.2007 a Plenului C.S.M. „cererile de valorificare formulate de candidații la concursul de promovare au prioritate atunci când vin în concurs cu cereri de transfer ale candidaților care au fost admiși pentru promovare pe loc la concurs și nu au prioritate atunci când vin în concurs cu alte cereri de transfer, formulate de alți judecători sau procurori decât aceia care au promovat pe loc în urma concursului”.

În raport de aceste dispoziții, se constată că, în mod legal, a fost analizată, cu prioritate, cererea de transfer a judecătorului B.M..

Deși contestatoarea a apreciat că transferul ar fi fost dispus cu încălcarea dispozițiilor art.2 alin.2 din Regulamentul

privind transferurile pentru că a fost organizată o analiză a cererilor de transfer deși nu au trecut 2 luni de la precedente analiză, se constată că aceste susțineri sunt nefondate.

Prin Hotărârea nr.488/4.06.2013 a Plenului C.S.M. s-a analizat tocmai situația cererilor de transfer ce vor veni în concurs cu cererile de valorificare nesoluționate și s-a stabilit că cererile de valorificare vor fi soluționate ulterior celor de transfer.

De altfel, la data de 20.06.2013 a fost organizată sesiunea de transferuri, fiind analizate cereri de transfer ale judecătorilor de la instanțe de toate gradele.

Oricum, în această cauză nu se analizează legalitatea hotărârii C.S.M. prin care s-a dispus transferul judecătorului B.M. de la Tribunalul Prahova la Tribunalul București.

Nici susținerile contestatoarei referitoare la existența unui post vacant ca urmare a emiterii Hotărârii nr.733/27.06.2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, nu pot fi primite.

Prin Hotărârea nr.733/27.06.2013 a Plenului C.S.M. s-a dispus ocuparea pe o perioadă nedeterminată a două posturi temporare vacante la Tribunalul București în condițiile art.134¹ din Legea nr.304/2004, în considerentele hotărârii precizându-se că cele două posturi sunt cele ale judecătorilor B.M. și U.M., judecători care au fost detașați în anul 2013 pentru o perioadă de 3 ani.

După cum se poate observa, cele două posturi vor putea fi ocupate numai după data de 27.04.2013, în raport de hotărârea Plenului C.S.M. și ele au devenit vacante după data de 21.06.2013, dată la care expiră termenele de 3 luni pentru valorificarea rezultatelor concursului din 3.03.2013, astfel că, în mod legal C.S.M. nu o putea promova pe contestatoare pe unul dintre aceste posturi.

De asemenea, în raport de data emiterii Hotărârii nr.733/2013 (27.06.2013) nu sunt incidente nici argumentele avute în vedere de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal în jurisprudența sa potrivit căroră pentru soluționarea cererilor de valorificare a rezultatelor concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție, pot fi utilizate și posturile devenite vacante cu o dată ulterioară expirării termenului de valorificare, ca urmare a unor măsuri dispuse în interiorul acestui termen.

Nu vor putea fi reținute susținerile contestatoarei în sensul incidenței argumentelor din jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru că Tribunalul București ar fi cerut Consiliului Superior al Magistraturii încă din 17.06.2013, anterior expirării termenului de valorificare a rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție, ocuparea pe o perioadă nedeterminată a postului ocupat de judecătorul U.M., detașat la DIICOT, începând cu 1.07.2013, deoarece, așa cum s-a arătat, Înalta Curte a subliniat că măsurile trebuie să fie *dispuse* în interiorul acestui termen și nu *cerute*.

S-ar fi putut analiza incidența argumentelor reținute în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal numai dacă măsura ocupării pe o perioadă nedeterminată a celor două posturi vacante la Tribunalul București în condițiile art.134¹ din Legea nr.304/2004 s-ar fi dispus de către Plenul C.S.M. până la 21.06.2013, dar cum măsura a fost dispusă la 27.06.2013, contestatoarea nu ar putea să solicite promovarea pe unul dintre cele două posturi pentru că nu era vacant la 21.06.2013.

Pentru toate aceste considerente, contestația va fi respinsă ca nefondată.

4. Concursul de promovare efectivă în funcție de execuție a judecătorilor și procurorilor. Hotărârea de principiu a Plenului C.S.M. prin care s-a statuat ca fiind posibilă utilizarea în procedura de valorificare și a posturilor devenite vacante cu o dată ulterioară expirării termenului de valorificare, dar ca urmare a unor măsuri dispuse în interiorul acestui termen, are în vedere situațiile în care vacantarea unor posturi de judecător sau procuror este certă și este dispusă în interiorul termenului de valorificare, devenind efectivă ulterior împlinirii termenului menționat.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 6126 din 12 septembrie 2013, Dosar nr. 214/1/2013)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1134 din 13 decembrie 2012 au fost respinse cererile de valorificare a rezultatelor obținute la concursul de promovare din data de 25 martie 2012 formulate de judecătoarele T.E.M., S.R.D., A.C.T., I.C., prin promovarea la Curtea de Apel Brașov - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Pentru a pronunța hotărârea atacată Plenul CSM a reținut următoarele:

Recurentele au participat la concursul de promovare efectivă în funcție de execuție din data de 25 martie 2012, optând pentru promovarea la Curtea de Apel Brașov - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie. Potrivit rezultatelor finale ale concursului, doamna judecător T.E.M. s-a clasat pe poziția a patra, obținând media generală 8,625, doamna judecător S.R.D. s-a clasat pe poziția a cincea, obținând media generală 8,100, doamna judecător A.C.T. s-a clasat pe poziția a șaptea, iar doamna judecător I.C. s-a clasat pe poziția a opta, obținând media generală 7,450.

Pentru promovarea efectivă la Curtea de Apel Brașov - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, a fost scos la concurs un post, care a fost ocupat prin promovare de către candidatul care s-a

clasat pe poziția a doua, respective domnul judecător G.C.C., ca urmare a invalidării rezultatului obținut de candidatul de pe prima poziție; de asemenea, candidatul situat pe poziția a treia a fost promovat prin valorificarea rezultatului obținut la concursul de promovare în funcție de execuție din data de 25 martie 2012.

Astfel, s-a constatat că în conformitate cu art.30 alin.(1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, „judecătorii și procurorii care îndeplinesc condițiile prevăzute de art.27, dar care, ca urmare a lipsei posturilor vacante, nu au fost promovați, pot fi numiți în posturile care se vacantează la instanțele și parchetele pentru care au optat la înscriere, în termen de 6 luni de la data comunicării rezultatelor finale ale concursului”.

S-a reținut, totodată, că rezultatele concursului din data de 25 martie 2012 au fost publicate în data de 10 aprilie 2012, astfel că termenul de 6 luni privind valorificarea rezultatelor s-a împlinit 10 octombrie 2012.

La data de 23 octombrie 2012, Plenul Consiliului Superior a respins, prin Hotărârea nr.938, cererile de valorificare formulate de doamnele judecător T.E.M., S.R.D., A.C.T., I.C., pe motivul lipsei posturilor de judecător vacante la Curtea de Apel Brașov - Secția penală și pentru cauze cu minor și de familie.

Plenul CSM a mai reținut că prin Hotărârea nr.1098/28.11.2012 a aprobat ocuparea a 2 posturi temporar vacante la

nivelul Curții de Apel Brașov, în condițiile art.134 indice 1 din Legea nr.304/2004, însă această hotărâre a fost pronunțată ulterior împlinirii termenului de valorificare.

În fine, Plenul CSM a mai reținut că nu prezintă relevanță faptul că unul din posturi s-a vacantat temporar în interiorul termenului de valorificare a rezultatelor, în condițiile în care posturile temporar vacante nu pot fi utilizate pentru valorificare, decât după aprobarea ocupării lor, măsura ocupării acestora dispunându-se ulterior expirării termenului de valorificare.

Împotriva Hotărârii nr.1134 din 13 decembrie 2012 a Plenului CSM au declarat recurs T.E.M., S.R.D., A.C.T., I.C. susținând că hotărârea atacată este nelegală și netemeinică pentru următoarele motive, respectiv argumente:

Prin Hotărârea nr. 926 bis/13.12.2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a statuat, ca urmare a practicii judiciare conturate în cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal prin deciziile nr. 1657/18 martie 2011 și nr. 2262/14 aprilie 2011, regula potrivit căreia pentru soluționarea cererilor de valorificare a rezultatelor concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție, pot fi utilizate și posturile devenite vacante cu o dată ulterioară expirării termenului de valorificare, ca urmare a unor măsuri dispuse în interiorul acestui termen. Or, cele două posturi a căror ocupare s-a dispus prin Hotărârea nr. 1098/28.11.2012 au devenit vacante cu mult înaintea datei de 10 octombrie 2012 (când s-a împlinit termenul de 6 luni privind valorificarea rezultatelor concursului de promovare, potrivit prevederilor art. 30 din Hotărârea nr. 621/2006 a Consiliului Superior al Magistraturii), conducerea Curții de Apel Brașov solicitând, în decursul anului 2012, ocuparea unor

posturi devenite vacante, în condițiile art. 134 din Legea nr. 304/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a alegerii unui judecător ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii, a numirii unui alt judecător la Inspekția Judiciară pe o perioadă de șase ani sau a detașării unui magistrat ca formator cu normă întreagă la Școala Națională de Grefieri.

Prin urmare, recurentele apreciază că sunt întrunite condițiile de admitere a cererilor lor de valorificare a rezultatelor concursului de promovare din 25 martie 2012, întrucât cele două posturi de judecător la Curtea de Apel Brașov a căror ocupare a fost decisă de Consiliul Superior al Magistraturii prin Hotărârea nr. 1098/28 noiembrie 2012 au devenit vacante cu o dată ulterioară expirării termenului de valorificare, ca urmare a unor măsuri dispuse în interiorul acestui termen.

Din punct de vedere procedural, recursul a fost întemeiat pe prevederile art. 29 alin. 7 și 9 din Legea nr. 317/2004.

Pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Analizând hotărârea atacată și actele care au stat la baza acesteia, instanța de recurs constată că recursurile sunt neîntemeiate, urmând a fi respinse pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 30 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621/2006, cu modificările ulterioare, în vigoare la acea dată, „judecătorii și procurorii care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 27, dar care nu au fost promovați ca urmare a lipsei posturilor vacante, pot fi promovați în posturile ce se vacantează la instanțele și parchetele pentru care au optat la înscriere, în termen de 6 luni de la data comunicării rezultatelor finale ale concursului”.

Termenul de valorificare de 6 luni este un termen fix și are natura juridică a unui termen de decădere, întrucât la data împlinirii acestuia candidatul pierde dreptul de a promova.

Rezultatele finale ale concursului au fost publicate la data de 10 aprilie 2012, astfel că termenul de 6 luni privind valorificarea rezultatelor concursului s-a împlinit la data de 10 octombrie 2012.

Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1098/28.11.2012 s-a aprobat ocuparea a 2 posturi temporar vacante la nivelul Curții de Apel Brașov, în condițiile art. 134 din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările ulterioare, respectiv posturile domnilor judecători B.S.G. și C.M.D..

Având în vedere că aceste posturi s-au vacantat după împlinirea termenului de valorificare, prevăzut de art. 30 din Regulamentul sus-menționat, ca urmare a unor măsuri dispuse, de asemenea, după împlinirea termenului de valorificare, apreciem că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins în mod legal cererea recurentei.

De menționat că, atât hotărârea de principiu prin care s-a statuat ca fiind posibilă utilizarea în procedura de valorificare și a posturilor devenite vacante cu o dată ulterioară expirării termenului de valorificare, dar ca urmare a unor măsuri dispuse în interiorul acestui termen, cât și deciziile nr. 1657/18 martie 2011 și nr. 2262/14 aprilie 2011 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios

administrativ și fiscal, au în vedere situațiile în care vacantarea unor posturi de judecător sau procuror este certă și este dispusă în interiorul termenului de valorificare, devenind efectivă ulterior împlinirii termenului menționat (de exemplu promovarea unui judecător la instanța superioară ca urmare a validării rezultatelor unui concurs în interiorul termenului de 6 luni, dar cu precizarea datei de începere a activității la instanța la care a fost promovat la o dată apropiată, ulterioară acestui termen).

În speță existența posturilor vacante create ca urmare a art. 134¹ din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările ulterioare, la nivelul Curții de Apel Brașov, a devenit certă numai ca urmare a adoptării Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1098/28 noiembrie 2012, prin care s-a aprobat ocuparea acestor posturi. Potrivit art. 134¹ alin. 2 din Legea nr. 304/2004, „numărul posturilor vacante temporar care se pot ocupa în cazurile prevăzute la alin. 1 se aprobă pentru fiecare instanță sau, după caz, parchet de Consiliul Superior al Magistraturii, la propunerea ordonatorilor de credite”.

Pentru considerentele menționate, având în vedere că în speță vacantarea unor posturi nu a intervenit în interiorul termenului de valorificare prevăzut de art. 30 alin. 1 din Regulamentul în vigoare la acea dată, Înalta Curte va respinge recursul formulat de reclamante în baza art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004, ca nefondat.

5. Menținerea în funcție a judecătorilor după împlinirea vârstei de pensionare este facultativă. Avizarea pozitivă în acest sens este condiționată de existența anumitor circumstanțe, fiind un mijloc de utilizare eficientă a resurselor umane de care dispune sistemul judiciar, ceea ce presupune ca judecătorul menținut în funcție să fie în măsură să funcționeze efectiv.

(Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 3399 din 5 noiembrie 2013, Dosar nr. 4803/1/2012)

Prin cererea formulată la data de 02.07.2012 reclamantul D.S. a solicitat instanței de contencios administrativ anularea hotărârii nr. 517/14.06.2012,

adoptată de pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii, prin care s-a respins cererea privind acordarea avizului anual, pentru menținerea în funcția de judecător după împlinirea vârstei de 65 de ani și, în consecință, înaintarea către Președintele României a propunerii de eliberare din funcția de judecător la Tribunalul Mehedinți, începând cu data de 20.06.2012, în temeiul dispozițiilor art. 83, teza a II-a, din Legea nr. 303/2004 republicată.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat următoarele:

Prin hotărârea nr. 305/19.05.2011, pronunțată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, s-a avizat menținerea în funcție, începând cu data de 20.06.2011, și până la data de 20.06.2012.

Potrivit hotărârii nr. 10/09.04.2012, a Colegiului de Conducere a Tribunalului Mehedinți, s-a hotărât menținerea în funcția de judecător, nefiind învederate aspecte din care să rezulte ca nu ar fi în măsură să-și desfășoare activitatea în condiții corespunzătoare, hotărâre care a fost înaintată Consiliului Superior al Magistraturii cu aviz favorabil.

Prin nota de relații emisă de direcția Resurse Umane și Organizare - Serviciul Resurse Umane pentru Instanțele Judecătorești, s-a făcut propunere Plenului Consiliului Superior al Magistraturii de admitere a acestei cereri și acordarea avizului anual pe perioada 20.06.2012 - 20.06.2013, propunerea ce trebuia să fie discutată în ședința plenului din 26.04.2012.

Din motive obiective, plenul Consiliului Superior al Magistraturii nu s-a ținut, fiind reprogramat în data de 07.05.2012, fiind amânat din motive medicale.

Prin hotărârea nr. 287 din 07.05.2012, pronunțată de secția pentru judecători, s-a hotărât suspendarea din funcția de judecător, ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale prin ordonanța nr. 309/P/2012, din data de 04.05.2012, emisă

de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În data de 12.06.2012, a înaintat președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, cererea nr. 667, prin care a rugat să fie programat pentru a susține interviul pentru continuarea activității.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii nu l-a programat să susțină acest interviu, nici nu l-a încunoștințat că trebuie să se prezinte și a hotărât respingerea cererii de acordare a avizului anual, fără nicio altă motivare.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii nu a ținut cont de dispozițiile art. 5, indice 2, în care se arată că „orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea nevinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă” și nici de perioada prin care s-a dispus suspendarea sa, începând cu data de 07.05.10 12, și-a aplicat în mod nelegal hotărârea nr. 517.

Prin întâmpinare, pârâtul a invocat excepția necompetenței materiale, iar prin decizia civilă nr. 1400/22.02.2012 Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Contencios Administrativ și Fiscal și-a declinat competența în favoarea acestei instanțe.

După declinare, pârâtul a formulat o completare la întâmpinare, în care a arătat că reclamantul nu a dovedit existența unui drept sau interes legitim prevăzut de lege în favoarea sa și încălcat atâta vreme cât acordarea avizului anual pentru menținerea în activitate este o vocație și nu un drept iar continuarea activității de judecător nu mai era posibilă întrucât intervenise suspendarea din funcție, ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva sa.

La dosar s-au depus, în copie, hotărârea contestată, înscrisurile pe care aceasta s-a fundamentat și sentința penală nr. 98/2012/01.03.2013, pronunțată de Judecătoria Caransebeș.

Analizând actele dosarului în raport cu susținerile părților Curtea constată că

sentința atacată este nelegală, pentru considerentele de mai jos.

Conform art. 83 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) pot fi menținuți în funcție după împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege, până la vârsta de 70 de ani. Până la vârsta de 65 de ani, magistratul poate opta să rămână în funcție, însă după împlinirea acestei vârste, pentru menținerea în activitate este necesar avizul anual al Consiliului Superior al Magistraturii.

Din lectura textului citat reiese că menținerea în funcție a judecătorilor după împlinirea vârstei de pensionare este facultativă atât pentru solicitant cât și pentru factorul de decizie. Altfel spus, atât solicitarea de menținere în funcție cât și aprobarea acesteia (cu toată procedura de rigoare, inclusiv avizul favorabil al CSM), se află la latitudinea solicitantului și respectiv al factorului de decizie.

Procedura de menținere în funcție este reglementată de Hotărârea plenului CSM nr. 661/2008, care la pct. 8 prevede că în fundamentarea punctelor de vedere care însoțesc propunerea de avizare vor fi avute în vedere orice aspecte din care să rezulte dacă solicitantul este în măsură să își continue activitatea în condiții corespunzătoare.

6. Concursul de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție. Nerespectarea obligației de asigurare a caracterului confidențial al numelui candidatului în procedura de concurs. Lipsa obligației în cazul comisiei de soluționare a contestațiilor la baremul de notare.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 7277 din 14 noiembrie 2013, Dosar nr. 8221/1/2012)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

La data la care s-a discutat avizarea cererii formulată de reclamant, acesta era suspendat din funcție, ca urmare a hotărârii nr. 287/07.05.2012, adoptată de secția pentru judecători a CSM. Prin urmare, Curtea constată că, la acea dată, reclamantul nu era în măsură să își continue activitatea în condiții corespunzătoare, în sensul pct. 8 din Hotărârea plenului CSM nr. 661/2008 și ca atare respingerea cererii privind acordarea avizului anual, dispusă prin hotărârea contestată, s-a impus ca o soluție legală.

Sintetizând, Curtea constată pe de o parte că avizarea pozitivă a menținerii în funcție nu este obligatorie, fiind condiționată de existența anumitor circumstanțe și pe de altă parte că în cauză reclamantul nu-și putea desfășura activitatea la momentul când i-a fost analizată cererea, întrucât era suspendat din funcție. Or, menținerea în funcție după împlinirea vârstei de pensionare este în primul rând un mijloc de utilizare eficientă a resurselor umane de care dispune sistemul judiciar, ceea ce presupune ca judecătorul menținut în funcție să fie în măsură să funcționeze efectiv.

Având în vedere considerentele expuse, Curtea constată că în sarcina părâtului nu se poate reține un refuz nejustificat, în sensul art. 2 lit. i din Legea nr. 554/2004, astfel că va respinge acțiunea ca neîntemeiată.

1. Obiectul acțiunii deduse judecății

Prin cererea de recurs adresată acestei instanțe și înregistrată sub nr.8221/1/21.12.2012, recurentul A.F.A. a solicitat, în contradictoriu cu intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, anularea Hotărârii nr.1084/28.11.2012 și nr.1085/29.11.2012 emisă de către Plenul

Consiliului Superior al Magistraturii, precum și obligarea acesteia de a organiza un nou concurs pentru promovarea efectivă în funcția de execuție la Curtea de Apel Iași.

Prin Hotărârea nr.1084/2012 s-a dispus de Plenul CSM validarea rezultatelor concursului de promovare a funcției de execuție organizat în 4.11.2012, pentru un post de execuție vacant la Curtea de Apel Iași, iar prin Hotărârea nr.1085/2012 s-a dispus de către Plenul CSM, promovarea efectivă a judecătoarei P.M.C. la Curtea de Apel Iași, Secția contencios administrativ și fiscal.

În motivarea recursului s-a invocat următoarele:

Încălcarea obligației de asigurare a caracterului confidențial al numelui candidaților în procedura de concurs cu consecința vicierei rezultatelor finale ale concursului de promovare;

Procedura de concurs reglementată prin Hotărârea Plenului CSM nr.621/2006, impune caracterul confidențial al numelui candidatului în procedura de evaluare, corectare, soluționare a contestațiilor la barem și contestațiilor la notă.

Soluționarea contestațiilor la barem fără anonimizarea numelui candidatului contestator a dat posibilitatea influențării rezultatelor finale de către comisia de soluționare a contestațiilor la barem, deoarece membrii comisiei au cunoscut numărul de judecători participanți efectiv la concurs, judecătorii care au contestat baremul inițial și întrebările contestate, fără ca din punct de vedere regulamentar să aibă acest drept. Niciun membru al comisiilor de concurs (de soluționare a contestațiilor la barem și la notă) nu are voie să cunoască numele candidatului contestator, având în vedere caracterul confidențial al candidatului, tocmai în scopul eliminării posibilității de fraudare a concursului de promovare.

Acest aspect rezultă din interpretarea coroborată a prevederilor art.19 alin.3, 4,

art.20 alin.4 coroborat cu art.24 alin.3 și 4 din Regulamentul de concurs (Hotărârea Plenului CSM nr.621/2006).

Confidențialitatea judecătorilor candidați nu a fost respectată de către comisia de organizare a concursului deoarece a impus formularea contestațiilor la barem cu indicarea numelui, a prenumelui și a instanței la care funcționează judecător contestator (conform modelului obligatoriu publicat sub semnătură pe pagina web CSM), fără utilizarea codului primit de fiecare judecător înaintea începerii probele scrise. În acest context, codul primit în urma extragerii desfășurate la momentul intrării în sala de concurs este fără relevanță, or dispozițiile legale mai sus indicat relevă contrariul.

Procedura de concurs este nulă și vădit nelegală atâta timp cât s-a cunoscut de către membrii comisiilor de elaborare a subiectelor și de soluționare a contestațiilor la barem identitatea judecătorilor ce a au contestat baremul inițial (a se vedea relevanța prin prisma art.14 alin.1 din Regulamentul de concurs) cu posibilitatea concretă de influențare a rezultatelor finale, ca urmare a încălcării unor dispoziții legale și a refuzului de soluționare în concret a contestațiilor la barem în raport de argumentele expuse în contestații.

B) încălcarea obligațiilor impuse de Regulamentul de concurs prin prevederile art.13 lit.a, b, d¹ și e, de către comisiile de elaborare a subiectelor și de soluționare a contestațiilor la disciplina Drept administrativ; obligația de la lit.a) – „să fie în concordanță cu tematica și bibliografia aprobate și publicate de Consiliul Superior al Magistraturii și de Institutul Național al Magistraturii” – nu s-a respectat principiul specializării în raport de materia de concurs întrucât la probă practică, întrebarea nr.10, Grila nr.1, viza materia dreptului procesual civil și nu o problemă de drept administrativ

întrucât se solicita să se stabilească dacă plângerea are caracter nefondat sau este lipsită de interes;

- aceeași problemă, a încălcării specializării, intervine și în cazul întrebării nr.3, proba practică, din Grila nr.1 deoarece, dincolo de cerința expresă a întrebării -ce a hotărât instanța? - comisia de soluționare a contestației a considerat (cu de la sine putere) că problema de soluționat era: cum se dovedește calitatea de moștenitor?, aspect ce nu se circumscrie dreptului administrativ ci dreptului civil și dreptului procesual civil.

obligația de la lit.b) - „să asigure o cuprindere echilibrată a materiei studiate, să aibă grad de complexitate corespunzător conținutului tematicii și bibliografiei, pentru a fi tratate în timpul stabilit” –

- nu au asigurat o repartizare echilibrată a întrebărilor la disciplina Drept administrativ în raport de bibliografia indicată, la proba practică din 10 întrebări 2 întrebări fiind fundamentate pe OUG nr.34/2006 și 2 întrebări din prevederile Legii nr.188/1999 (Grila 1, întrebările 1, 2, 5 și 10), adică aproape jumătate din spețe din 2 legi față de cele 13 acte normative din bibliografie.

obligația de la lit.d¹) - „să nu conțină probleme controversate - doctrină sau practică”

- la proba practică, întrebarea nr.1, Grila nr.1, problema de drept de rezolvat (motivarea sau nemotivarea actului administrativ) are caracter controversat jurisprudența ÎCCJ, fapt reliefat de bibliografia dată pentru concurs și indica contestația la barem.

De asemenea, soluția aleasă de comisia de elaborare a subiectelor vine în con cu jurisprudența ÎCCJ, secția contencios administrativ, indicată în bibliografia concurs și considerată relevantă, reliefată de Deciziile nr. 1580/11.04.20 nr.3389/24.06.2010 și nr.4513/22.10.2009 (jurisprudența pe anul 2009 a S.C.A.F) practica instanței supreme

fiind în sensul răspunsului de la lit.A, instanța supremă considerând că actul nu întrunește cerința motivării atâta timp cât nu sunt explicita condițiile angajării răspunderii, a sancționării disciplinare ori a mobilității din funcția de înalt funcționar public, de o manieră care să permită realizarea controlului de legalitate și temeinicie de către instanța de contencios administrativ, prin descrierea faptelor imputate, a sarcinilor de serviciu încălcate, a existenței vinovăției etc.

În consecință, întrebarea nu putea fi adresată.

- obligația de la lit.e) - „să asigure o repartizare echilibrată a răspunsurilor corecte și a numărului de răspunsuri corecte între variantele de răspuns” –

- la întrebarea nr.3, proba practică, Grila nr.1, nici unul dintre răspunsuri nu era corect în raport de probatoriul administrat și enumerat expres și explicit în cuprinsul speței însă, comisia de soluționare a contestațiilor la barem nu a luat în considerare probatoriul expus așa cum a precizat în pretins soluționare a contestației la barem.

- la proba teoretică, Grila nr.1, întrebarea nr.1, comporta 2 răspunsuri și nu unul singur, ulterior fiind reținute 3 variante de răspuns.

Încălcarea flagrantă a unor dispoziții legale la soluționarea contestațiilor la barem la disciplina Drept administrativ, a jurisprudenței relevante a ÎCCJ-SCAF dată în bibliografia de concurs sau regăsită în practica instanței supreme, în scopul stabilirii unei anumite ierarhii finale, precum și ignorarea greșelilor semantice existente în întrebările adresate candidaților de natură a afecta posibilitatea alegerii unui răspuns corect, toate conducând la vicierea rezultatelor finale ale concurs de promovare;

Fraudarea rezultatelor finale de către această comisie având în vedere prevederile art.14 alin.1 și art.20 alin.8 din Regulamentul de concurs coroborată

situația personală a membrilor comisiilor de elaborare a subiectelor și cei din comisia de soluționare a contestațiilor la barem - colegi de complet sau de secția la ÎCCJ, colegi la Curtea de Apel București sau foști colegi la această instanță, membri în comisii de concurs la aceeași disciplină și cu ocazia altor concursuri de promovare, după cum rezultă din evidențele pârâtului CSM.

Refuzul de soluționare a contestațiilor la barem în raport de argumentele prezentate în cadrul contestației de reclamant și nepublicarea motivării soluțiilor date de comisia de soluționare a contestațiilor la disciplina Drept administrativ;

Contestațiile la barem la disciplina drept administrativ nu au fost soluționate deoarece argumentarea comisiei nu concordă și nu se circumscriu motivelor expuse în contestație.

De asemenea, nu s-a publicat baremul definitiv și nici motivarea contestațiilor la barem, ci doar aparenta soluționare a contestațiilor la barem, conform calendarului aprobat de către CSM, fiind încălcată astfel procedura de concurs. Susținerea pârâtului CSM că au fost îndeplinite obligațiile legale stabilite în sarcina comisiei de organizare a concursului este contrazisă chiar de către materialele publicate pe pagina web, unde apare doar baremul final la proba teoretică nu și cel final la proba practică.

Lipsa de imparțialitate a d-lui judecător P.H., a doamnelor judecătorești I.C., B.G. și V.R., ca urmare a cunoașterii numelui candidaților la concurs în procedura de soluționare a contestațiilor la barem.

De asemenea, prezența a doi judecători de la Curtea de Apel Iași în cadrul comisiilor de concurs este de natură a pune în discuție o eventuală lipsă de obiectivitate a procedurilor de concurs deoarece concursul de promovare viza exclusiv 1 post la Curtea de Apel Iași.

Această motivare li s-a adăugat concluziile scrise cel vizând „refuzul de soluționare a cererii de invalidare a

rezultatelor fiscale ale concursului de către Plenul CSM, argumentele apreciate de către instanță ca neavând o existență proprie ci subsumată. Hotărârea nr. 1084/28.11.2012 a Plenului CSM de validare a rezultatelor concursului de promovare în funcția de execuție.

2. Apărările intimatelor

Intimatul CSM, prin întâmpinare, a solicitat respingerea recursului ca nefondat, arătând că argumentele recurentului vizează, în esență, o pretinsă nesocotire a prevederilor art. 13 lit. a), b), d¹) și c) din Regulamentul de concurs și o pretinsă încălcare a dispozițiilor legale și a jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție de către comisiile de elaborare a subiectelor și de soluționare a contestațiilor la disciplina Drept administrativ.

În detalierea poziției sale, CSM a arătat că domnul judecător A.F.A. precizează că procedura de concurs reglementată prin Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea nr. 621 din 21 septembrie 2006 a Consiliului Superior al Magistraturii, cu modificările și completările ulterioare impune caracterul confidențial al numelui candidatului în procedura de soluționare contestațiilor la barem făcând trimitere la prevederile art. 19 alin. (3) și (4), an. 20 alin. (4) coroborat cu art. 24 alin. (3) și (3) din Regulament.

În opinia recurentului, confidențialitatea candidaților nu a fost respectată de către Comisia de organizare a concursului deoarece, prin modelul publicat pe site-ul Consiliului, a impus formularea contestațiilor la barem cu indicarea numelui, prenumelui și a instanței la care funcționează contestatorul.

Referitor la criticile recurentului legate de modul de elaborare a subiectelor și soluționare a contestațiilor la barem, critici potrivit cărora nu s-a respectat principiul specializării, nu s-a asigurat o repartizare

echilibrată a întrebărilor la disciplina drept administrativ în raport cu bibliografia indicată, unele întrebări au cuprins probleme controversate de drept, soluționarea contestațiilor s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor legale, iar greșelile semantice existente în întrebările adresate candidaților au afectat posibilitatea alegerii unui răspuns corect, arătăm următoarele:

Așa cum reiese din procesele de soluționare a contestațiilor. Comisia de soluționare a contestațiilor a avut în vedere toate contestațiile la baremele de evaluare și notare formulate de recurent. De altfel, o întrebare contestată de acesta a fost anulată, ca urmare a admiterii contestației, cu consecința acordării punctajului aferent acestei întrebări tuturor candidaților, conform art. 20 alin. (7) din Regulament.

Toate soluțiile adoptate au fost motivate de către comisii conform proceselor verbale de motivare, publicate pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii și Institutului Național al Magistraturii, cu respectarea dispozițiilor art. 20 alin. (4) din Regulament. De altfel, Regulamentul de concurs nu prevede posibilitatea reexaminării contestațiilor la baremul de evaluare și notare de către comisiile de soluționare a contestațiilor, de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii sau o altă comisie. Intimata P.M.C., prin notele de concluzii depuse, a solicitat de asemenea respingerea cererii recurente, motivând faptul că postul de judecător a fost scos la concurs prin Hotărârea Plenului CSM nr. 92/2011, în prezent definitivă (neatacată de reclamant); prin aceeași hotărâre a fost stabilită și componența comisiilor de concurs (de asemenea, neatacată de reclamant).

După finalizarea procedurilor judiciare privind cererea de anulare a Hotărârii CSM 92/2011, formulată de un alt candidai, s-a emis de Plenul CSM Hotărârea nr.721/2012, prin care s-a aprobat reluarea procedurilor de concurs,

după suspendare. Împotriva acesteia, reclamantul a promovat acțiune în contencios administrativ, care a fost respinsă de Curtea de Apel București prin sentința nr. 1536/2013.

Reclamantul se află pe poziția 5 din lista celor care au susținut concursul de Promovare din 04.11.2012;

Nu există nici o situație de incompatibilitate a membrilor comisiei, așa cum este aceasta reglementată de art. 7 alin.2 din Hotărârea Plenului CSM nr. 621/2006 Simpla reglementare a situațiilor de incompatibilitate denota ca membrii comisiilor de concurs trebuie sa cunoască numele candidaților, pentru a se putea abține, daca e cazul.

Regulamentul de desfășurare a concursului, adoptat prin Hotărârea CSM 621/2006, nu reglementează anonimizarea datelor candidaților în faza soluționării contestațiilor la barem, singurul text care prevede anonimizarea referindu-se la afișarea rezultatelor probelor de concurs (pentru protejarea candidatului de public). Art.20 din Regulament (ce reglementează contestația la barem) nu se poate corobora cu art.24 (ce prevede sigilarea lucrării înainte de contestarea notelor), așa cum susține reclamantul, deoarece art. 24 reglementează un alt tip de contestație, cea la nota acordată, contestație care implică evaluarea lucrării candidatului, spre deosebire de contestația la barem. Ambele tipuri de contestații însă se fac de candidați sub semnătura și nu anonim și doar lucrările se recorectează resigilate.

Cu privire la conținutul subiectelor și al răspunsurilor, reclamantul a avut la îndemână calea contestației la barem, de care a și uzat, contestării care i-au fost soluționate procedural și motivat. Întrebări/spețele elaborate de comisia de drept administrativ nu au fost din afara materiei dreptului administrativ și din sfera procedurii/dreptului civil, așa cum se susține, de vreme ce în materia dreptului administrativ au fost cuprinse și legi

speciale, care cuprind și dispoziții procedurale sau de drept substanțial care intersectează alte materii, dar care trebuie cunoscute de un judecător de drept administrativ.

Reclamantul nu a formulat contestații la barem la materiile unde subiectele au fost elaborate de comisia din care au tăcut parte judecătorii de la Curtea de Apel Iași.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

1. Argumentele de fapt și de drept relevante

Primul motiv de recurs vizează nerespectarea obligației de asigurare a caracterului confidențial al numelui candidatului în procedura de concurs cu consecința rezultatelor finale invocându-se ca și temei de drept prevederile art.19 alin.3,4, art.20 alin.4 coroborat cu art.24 alin.3 și 4 din Regulamentul de concurs (Hotărârea Plenului CSM nr.621/2000).

Acest motiv nu apare ca întemeiat, textele invocate neimpunând o asemenea obligație în cazul comisiei de soluționare a contestațiilor la baremul de notare.

De altfel, contestațiile la barem privesc eventuale erori ale Comisie care a elaborat subiectele de concurs, analiza lor revenind unei alte comisii, respectiv de soluționare a contestațiilor. Aceasta analizează doar baremele, corectitudinea acestora în ceea ce privește subiectele contestate, astfel că pretinsa confidențialitate nu ar putea conduce la o soluție diferită.

Că susținerile recurentului nu sunt reale rezultă și din faptul că acestuia i s-a admis contestația la una dintre întrebări, aceasta fiind anulată.

Cel de-al doilea motiv se referă la încălcarea obligațiilor impuse de Regulamentul de concurs prin prevederile art.13 lit. a,b,d¹ și e de către comisiile de elaborare a subiectelor respectiv și de soluționare a contestațiilor textele invocate impun:

Art.13 lit.a) - concordanța subiectelor cu tematica și bibliografia aprobată; lit.b)

- cuprinderea echilibrată a materiei, ca apreciate de complexitate corespunzătoare, lit.d¹) - obligația de a nu conține probleme controversate de doctrină sau practică, lit.e) - repartizarea echilibrată a răspunsurilor corecte între variantele de răspuns.

Argumentele de tip subiectiv aduse de recurent în sprijinul cererii - de tipul celei că dintr-un număr 10 întrebări doar două au fost din cele treisprezece acte normative din bibliografie, nu pot fi primite întrucât textele din Regulamentul de concurs nu impun criterii matematice de întocmire a subiectelor.

Oricum aceste argumente nu mai pot fi aduse, respectiv invocate direct în această fază, ci trebuiau să facă obiectul contestării și respectiv analiza Comisiei de soluționare a contestațiilor.

Erori de întocmire a subiectelor precum cele invocate de recurent, dacă ar fi reale - iar acest lucru s-ar putea constata prin decizii ale Comisiei de soluționare a contestațiilor nu pot conduce la vicierea rezultatelor concursului, anularea acestuia ci la excluderea membrilor comisiei de elaborare subiecte de a mai face parte din acest gen de comisie.

Motivul vizând încălcarea dispozițiilor legale de soluționare a contestațiilor la barem se axează din nou pe greșelile Comisiei de Contestare care nu ar fi apreciat ca fiind corecte susținerile din contestația la barem a recurentului. Ori, împotriva deciziei acestei comisii nu sunt prevăzute /permise, alte căi de contestare cum se încearcă prin argumentele invocate. Faptul că nu s-au admis susținerile recurentului prin contestația la barem, dar s-a răspuns motivat prin hotărârea Comisiei, nu poate conduce la concluzia că în această fază procesuală, s-ar putea repune în analiză subiectele și răspunsurile cum de altfel nici Plenul CSM nu a putut-o face cu ocazia solicitării.

Motivul vizând refuzul de soluționare a contestațiilor la barem raportat de

argumentele din cadrul contestației recurentului, este legat de cel precedent. Concret recurentul solicita nu soluționarea contestațiilor la barem ci soluționarea conform susținerilor proprii, ceea ce nu poate fi admis. Cât privește nepublicarea motivării soluțiilor Comisiei de soluționare a contestațiilor, susținerile că nu sunt reale existând „considerente” referitoare la fiecare punct analizat, după cum rezultă din procesul-verbal de soluționare a contestațiilor.

Ultimul dintre motive, cel privitor la lipsa de imparțialitate a judecătorilor P.H., I.C., B.G. și V.R., ca urmare a cunoașterii candidaților la concurs în procedura de soluționare a contestațiilor la barem este profund nesusținut.

În primul rând, suspiciunea că 2 judecători ai Curții de Apel Iași au fost membrii ai comisiilor de concurs nu poate avea nici o relevanță, câtă vreme aceștia nu au fost membrii în comisiile de elaborare subiecte și nici soluționare a contestațiilor, cu atât mai mult cu cât acest concurs, pentru postul de execuție la Curtea de Apel Iași, s-a desfășurat în mod distinct temporal.

Referitor la membrii comisiei de soluționare a contestațiilor lipsa de imparțialitate nu poate fi necesar întemeiată pe soluționarea unor cereri în justiție ale recurentului.

7. Concurs de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție. Fișele de evaluare individuale și fișa centralizatoare contestate nu pot fi supuse controlului pe calea excepției de nelegalitate, nefiind acte administrative individuale de natură a produce efecte juridice în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004. Nici regulamentul de concurs nu prevede că evaluarea și punctajul se acordă de membrii Plenului prin adoptarea unei hotărâri admisibile a fi contestate separat pentru motive de nelegalitate.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia civilă nr. 921 din 25 februarie 2014, Dosar nr. 3149/1/2013)

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Este relevant în acest sens, după cum rezultă și din procesul-verbal de soluționare a contestațiilor din data de 7 noiembrie 2012 faptul că din cele 6 întrebări contestate doar una dintre ele a fost contestată de către un singur candidat, celelalte 5 făcând obiect a 2,3 sau chiar 4 candidați, deci nu poate fi vorba despre o atitudine a doar unui singur candidat, contrară poziției celorlalți candidați.

Cât privește excepția lipsei calității procesuale pasive a intimatei P.M.C., aceasta nu este dată, intimata fiind persoana desemnată prin Hotărârea nr.085/28.11.2012 a Plenului CSM ca și cea care a fost declarată ca promovat examenul de promovare în funcții de execuție, astfel încât eventuale anulări a Hotărârii CSM nu o interesa în mod direct. Cadrul procesual este în acest gen de litigii determinat de dispozițiile de drept administrativ public și nu cele de drept privat ce susține recurentul.

2. Temeiul legal al soluției adoptate în recurs

Așa fiind, cum față de toate motivele de recurs invocate nu sunt incidente dispozițiile art.304¹ și art.304 pct.7, 9 din Codul de procedură civilă acesta va fi respins ca nefondat, în conformitate cu dispozițiile art.312 alin.1 din Codul de procedură civilă.

Circumstanțele cauzei.

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 28 mai 2013, contestatoarea G.S., judecător în cadrul Secției a IX-a a Curții de Apel București, în contradictoriu cu instituția Consiliului Superior al Magis-

traturii (în calitate de emitent al actului de dispoziție contestat, dar și de autoritate sub supravegherea căreia își desfășoară activitatea Comisia pentru Organizarea concursului de promovare la Înalta Curte de Casație și Justiție), în temeiul prevederilor art. 20 alin. 1 din Regulamentul privind funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii coroborat cu art. 52 ind. 7 din Legea nr. 303/2004, a formulat „recurs” împotriva actului de dispoziție (fără număr publicat) al Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a realizat evaluarea în cadrul interviului susținut în data de 15.05.2013 pentru concursul de promovare la Înalta Curte de Casație și Justiție.

A susținut contestatoarea, că actul de dispoziție atacat are valențele unei hotărâri, în termenii art. 11 din Regulamentul de funcționare a CSM, incluzând fișa centralizatoare privind evaluarea integrității, întocmită potrivit prevederilor art. 26 alin. ultim din Regulament, și fișele întocmite individual de fiecare membru al plenului CSM potrivit exigențelor art. 26 alin. 2 din Regulament.

S-a solicitat prin acțiune admiterea contestației și reevaluarea punctajului aferent probei constând în interviul susținut în cadrul Plenului CSM, corespunzător rigorilor stabilite prin art. 52 ind. 4 din Legea nr. 303/2004 și, stabilindu-se că acesta este net superior plafonului stabilit prin art. 52 ind. 5 alin. 2 lit. b) - respectiv 14 puncte -, a se constata că i-a fost încălcat dreptul de a promova la Înalta Curte de Casație și Justiție.

A apreciat contestatoarea că evaluarea realizată, prin modalitatea de întocmire și impactul asupra imaginii magistratului, este echivalentă unei sancțiuni disciplinare, apreciind că este îndreptățită să solicite constatarea faptului că îndeplinește cerințele necesare promovării la ICCJ, fiind în mod injust lipsită de dreptul de a participa la proba scrisă.

În subsidiar, s-a solicitat a se constata că a câștigat dreptul de a participa la proba scrisă a concursului de promovare într-un termen rezonabil, de natură a-i permite să revadă bibliografia necesară pregătirii acestei probe.

A apreciat în acțiunea formulată că, în ceea ce privește admisibilitatea demersului, deși etapa nu este supusă unei proceduri de contestare, deși are efecte de o severitate extremă, se impune a fi primit recursul și a fi analizat nu numai din perspectiva dreptului fundamental recunoscut oricărei persoane de a avea liber acces la justiție (prin art. 21 din Constituția României) și al celui de a beneficia de un recurs efectiv (conferit de art. 13 din Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale), precum și din perspectiva dreptului de a-și păstra neștirbită reputația de magistrat.

A mai apreciat contestatoarea că, din interpretarea gramaticală a dispozițiilor art. 52 ind. 7 alin. 2 din Legea nr. 303/2004, rezultă că rezultatele concursului, în integralitatea lui, sunt supuse unei căi de atac (contestație), lăsând Consiliului Superior al Magistraturii numai atribuția de a stabili „modalitatea” de contestare, iar nu și facultatea de a exclude una sau alta dintre aceste etape de la o astfel de procedură de control.

A precizat că a formulat și contestație în temeiul alin. 2 al art. 52 ind. 7 din Legea nr. 303/2004 adresată Plenului CSM.

S-a susținut prin contestația formulată că, prin caracterul public al actului, s-a adus o veritabilă atingere reputației sale profesionale.

În ceea ce privește fondul acțiunii, invocând procedura instituită de dispozițiile art. 52 ind. 1 alin. 2, art. 52 ind. 4 din Legea nr. 303/2004, art. 25 alin. 2, art. 26 alin. 1 din Regulamentul emis de Consiliul Superior al Magistraturii, raportat la împrejurarea că nu există nicio motivare a hotărârii luate de Plenul CSM în privința

modalității de determinare a punctajului acordat în urma interviului și având în vedere că în cuprinsul raportului de evaluare ce a fost întocmit de Inspekția Judiciară sunt relevate numai aspecte pozitive în privința activității sale, a considerat că punctajul contestat a fost realizat prin reducerea întregii evaluări (cu depășirea limitelor impuse prin prevederile art. 52 ind. 4 din Legea nr. 303/2004 și ale art. 25 alin. 3 din Regulament) la impresia pe care și-au format-o membrii Plenului cu ocazia interviului.

În aceste condiții, s-a susținut că modalitatea de evaluare adoptată în cadrul interviului în fața Plenului CSM a fost una arbitrară, în măsura în care, fără nicio justificare, a fost total lipsit de efecte Raportul întocmit de Inspekția Judiciară potrivit procedurii stabilite în mod imperativ prin lege, nefiindu-i adusă la cunoștință nicio motivare a acestei măsuri de invalidare a respectivului act juridic ori a aspectelor negative pe care evaluatorii le-au identificat.

De asemenea, s-a apreciat că, dată fiind funcția pe care o ocupă și cariera îndelungată desfășurată, se impune să îi fie recunoscut beneficiul prezumției îndeplinirii cerințelor legale ce impun o conduită și o atitudine conformă exigențelor cerute.

S-a solicitat ca, în cadrul recursului, instanța să procedeze la verificarea legalității evaluării făcute de Plenul CSM, ținând seama atât de Raportul Inspekției Judiciare și de răspunsurile date la întrebările adresate de membrii CSM, dar, în egală măsură, și de relevanța întrebărilor adresate raportat la criteriile care privesc integritatea, imparțialitatea și independența justiției, urmând a fi admis și a se constata că punctajul acordat de Plenul CSM la evaluarea realizată potrivit art. 52 ind. 4 din Legea nr. 303/2004 este pur subiectiv, fiind determinat cu depășirea competențelor ce revin acestei entități și cu neobservarea criteriilor ce îi sunt

impuse Legea nr. 303/2004 și prin Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

S-a mai solicitat a se constata că este îndreptățită contestatoarea la un punctaj net superior plafonului minim (de 14 puncte) necesar pentru participarea la proba scrisă cu caracter practic, îndeplinind cerințele pentru a promova la Înalta Curte de Casație și Justiție, în condițiile în care punctajul obținut la evaluarea lucrărilor /hotărârilor a fost de 38,5 puncte (dintr-un maxim de 40).

În subsidiar, s-a solicitat a se constata că a fost în mod injust lipsită de dreptul de a participa la proba scrisă cu caracter practic, fiind îndreptățită să susțină respectiva probă într-un termen rezonabil, fără a fi nevoită să reia întreaga procedură de participare la un nou concurs de promovare.

În drept, contestația a fost întemeiată pe prevederile art. 21 din Constituția României; art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; art. 52 ind. 1 - 52 ind. 7 din Legea nr. 303/2004, art. 20 din Hotărârea CSM nr. 326/2005, art. 482 pct. 5, 6 și 8 din Codul de procedură civilă aprobat prin Legea nr. 134/2010 republicat.

Prin întâmpinarea formulată în cauză, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a invocat excepția inadmisibilității recursului, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, apreciind că dispozițiile art. 29 din Legea nr. 317/2004, republicată, nu sunt incidente în speță, fișele de evaluare întocmite cu ocazia susținerii interviului nefăcând parte din categoria hotărârilor privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor.

În cursul soluționării contestației, contestatoarea și-a precizat cererea, înțelegând să invoce excepția de nelegalitate, în baza art. 4 din Legea nr. 554/2004 a

fișelor de evaluare întocmite de fiecare membru al Consiliului Superior al Magistraturii precum și a fișei centralizatoare de evaluare a integrității emise în urma probei interviului susținut în data de 15 mai 2013 în fața Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

În cadrul procesului, contestatoarea a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52⁷ și respectiv a art. 52⁴ din Legea nr. 303/2004.

Prin încheierea motivată din 12 noiembrie 2013, Curtea a admis cererea de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate invocată.

Analizând contestația depusă astfel cum a fost formulată și precizată în raport de actele depuse și de susținerile părților, Curtea o va aprecia pentru următoarele considerente ca inadmisibilă în cauză nefiind aplicabile dispozițiile art. 4 alin.(1) din Legea nr. 554/2004 și dispozițiile art. 29 alin.(5) din Legea nr. 317/2004 republicată.

În ceea ce privește excepția invocată potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, Curtea apreciază că în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 4 alin.(1) și (2) din Legea nr. 554/2004 deoarece fișele de evaluare individuale și fișa centralizatoare contestate nu pot fi supuse controlului pe calea excepției de nelegalitate invocată. Aceasta deoarece aceste operațiuni materiale nu sunt acte administrative individuale de natură a produce efecte juridice în sensul dispozițiilor art. 2(1) lit. c) din Legea nr. 554/2004.

Pe de altă parte fișele de evaluare contestate nu fac parte din categoria hotărârilor privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor de natură a putea fi contestate în baza dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 317/2004 republicată.

Prin contestația intitulată recurs, contestatoarea a solicitat anularea „actului de dispoziție” al Plenului

Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a realizat evaluarea sa, în cadrul interviului susținut la data de 15 mai 2013, etapă în cadrul concursului de promovare la Înalta Curte de Casație și Justiție, solicitând reevaluarea punctajului aferent probei interviului.

Recurenta a apreciat că actul contestat este nelegal și prin acel act, care echivalează cu o sancțiune disciplinară i-a fost încălcat dreptul de a promova la Înalta Curte de Casație și Justiție.

În raport de actul contestat acesta reprezintă în concret punctajul acordat la proba interviului, prevăzută la art.25-27 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea nr. 74/31 ianuarie 2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii. Regulamentul de concurs nu prevede că evaluarea și punctajul se acordă de membrii Plenului prin adoptarea unei hotărâri admisibil a fi contestate separat pentru motive de nelegalitate.

Contestația formulată vizează în fapt punctajul acordat la proba interviului punctaj care se regăsește în tabelul cu rezultatele obținute de candidați la interviu, publicat la data de 17 mai 2013. Recurenta a contestat pentru aspecte de netemeinicie acest punctaj invocând în apărare raportul întocmit de Inspekția judiciară pentru faptul că a fost declarată respinsă deoarece a obținut la această probă un punctaj de 11,60 puncte, sub minimum prevăzut de regulament de 14 puncte.

Proba interviului reprezintă o etapă a unui concurs de promovare, nefinalizată în lipsa unor reglementări exprese, prin emiterea unei hotărâri de natură a fi contestate conform art. 29 alin.(5) din Legea nr. 317/2004.

Inadmisibilitatea contestației rezultă și din faptul că regulamentul de concurs nu prevede posibilitatea contestării punctajului obținut în urma susținerii interviului, nota obținută la interviu fiind definitivă.

Contestatoarea avea posibilitatea contestării potrivit dispozițiilor art. 29 alin.(5) din Legea nr. 317/2004 a hotărârii de validare a rezultatelor concursului și nu formularea contestației împotriva unei probe – cea a interviului, probă care conform legii, a regulamentului de promovare nu poate fi contestată separat, fiind doar o etapă a unui concurs de

promovare nefinalizată cu o hotărâre emisă de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii în sensul dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 republicată.

Față de cele expuse mai sus, Curtea apreciază ca inadmisibilă contestația precizată formulată și o va respinge ca atare.

8. Valorificarea rezultatului obținut de un judecător la concursul de promovare în funcții de execuție. Îndeplinirea de candidat a condițiilor prevăzute la art.27 din Hotărârea Plenului CSM nr.621/2006 poate fi avută în vedere și la altă secție a instanței pentru care s-a optat la înscriere, dar de aceeași specializare.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia civilă nr. 1199 din 10 martie 2014, Dosar nr. 4037/1/2013)

Asupra contestației de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

A) Prin contestația înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 24 iulie 2013, sub nr.4037/1/2013, contestatoarea P.L.S., judecător la Judecătoria Brașov, a solicitat, în contradictoriu cu intimatul Consiliul Superior al Magistraturii (CSM), pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care:

1. să se constate că la 4 iunie 2013, când Plenul CSM a analizat promovarea pe postul vacant de execuție existent la Tribunalul Brașov - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal prin valorificarea rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție din 3 martie 2013, nu a luat în discuție toate cererile de valorificare ce vizau respectivul post;

2. să se dispună anularea Hotărârii nr.499 din 4 iunie 2013 a Plenului CSM prin care s-a admis cererea de valorificare a d-nei judecător S.C.O.;

3. (a) să se dispună ca Plenul CSM să analizeze promovarea în postul vacant

de execuție la 4 iunie 2013 la Tribunalul Brașov - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, luând în considerare toate cererile de valorificare pentru respectivul post existente până la 4 iunie 2013;

sau, în cazul în care se va considera că este posibil, să fie analizat cazul pe fond;

(b) (i) să se constate că în conformitate cu Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor în vigoare la momentul concursului, contestatoarea, cu media 9,525 obținută la drept civil (și nu d-na S.C.O. cu media 9,100 obținută la drept internațional privat), era îndreptățită să fie promovată pe postul de execuție vacant la 4 iunie 2013 la Tribunalul Brașov - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal;

(ii) să fie obligat CSM să emită o nouă hotărâre prin care să dispună promovarea contestatoarea pe postul de execuție vacant la Tribunalul Brașov - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

În motivarea contestației, au fost învederate instanței următoarele:

Contestatoarea a concurat la examenul de promovare din 3 martie 2013 pentru un post de execuție la Tribunalul Brașov - Secția I civilă, obținând media 9,525 la materia drept civil. Nu a obținut postul urmărit și a

formulat cerere de valorificare a rezultatului de la concurs pentru postul vacant apărut ulterior la Tribunalul Braşov - Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal.

În procedura valorificării s-au evidenţiat următoarele probleme:

La 4 iunie 2013, când Plenul CSM a hotărât asupra promovării prin valorificare pe postul vacant la Tribunalul Braşov - Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, nu a luat în discuţie decât cererea d-nei S.C.O., cu toate că pentru respectivul loc a formulat cererea de valorificare şi contestatoarea din prezenta cauză. Din ordinea de zi a şedinţei din 4 iunie 2013 se observă că pentru locul vacant, a fost ales în prealabil candidatul considerat a fi valorificabil şi doar acesta a fost prezentat Plenului CSM pentru a hotărî valorificarea pe postul în discuţie.

În aceste condiţii, Hotărârea nr.499/2003, prin care s-a dispus promovarea d-nei S.C.O., nu face deloc referire la motivele pentru care ceilalţi candidaţi la postul de execuţie vizat – inclusiv contestatoarea – au fost respinşi şi se poate doar presupune că:

- înainte de şedinţa Plenului au fost aleşi „câştigătorii”, iar Plenul a îndeplinit o formalitate promovându-i pe aceştia;

- lista candidaţilor ce urmau să fie promovaţi e posibil să fi fost întocmită anterior şedinţei Plenului în virtutea unei hotărâri ce urma să fie adoptată şi stabilirea algoritmului promovării în cazul valorificării (Hotărârea Plenului CSM nr.489/2013).

Se constată însă că Hotărârea Plenului CSM nr.489/2013, ce stabileşte criteriile de valorificare, nu a fost publicată nici până la data sesizării instanţei cu prezenta contestaţie, astfel că ea nu putea produce efecte în 4 iunie 2013.

În cadrul procedurii de valorificare, punctul de vedere al CSM (exprimat în şedinţa Plenului din 27.06.2013, când cererea de valorificare formulată de

contestatore a fost respinsă) a fost acela că nu au fost considerate secţiile de aceeaşi specializare secţiile civile cu cele de civil, contencios administrativ şi fiscal, dar au fost considerate de aceeaşi specializare secţia penală cu secţia pentru cauze pentru minori şi familie.

Problema a fost greşit enunţată, deoarece intimatul nu trebuia să cerceteze dacă secţiile sunt de aceeaşi specializare, ci dacă ele au specializări comune. Or, în ambele situaţii anterior menţionate, secţiile aveau specializări comune.

Dezlegarea corectă a problemei trebuia să fie în sensul că secţia civilă cu secţia civilă, de contencios administrativ şi fiscal au specializare comună (civil), iar secţia penală şi secţia pentru minori şi familie au, de asemenea, specializare comună (penal). Soluţia adoptată de CSM este însă de o contrarietate zdrobitoare.

Problema valorificării în funcţie de secţie şi specializare a fost în cele din urmă corect rezolvată în aceeaşi zi, 4 iunie 2013, de Plenul CSM, prin Hotărârea nr.545/2013, prin care s-a modificat Regulamentul de promovare în funcţii de execuţie, în sensul că: la instanţe unde funcţionează mai multe secţii pentru care s-au scos la concurs posturi pentru a căror ocupare este necesară cel puţin o specializare comună, candidaţii pot solicita valorificarea la mai multe secţii, dacă pentru ocuparea posturilor este necesară cel puţin o specializare comună.

Astfel, este şi mai evident că urmând actualele prevederi legale ale Regulamentului, contestatoarea este îndreptăţită să promoveze pe postul de execuţie vacant la Tribunalul Braşov - Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal, întrucât este evident că Secţia I şi Secţia a II-a au în comun specializarea drept civil.

Posibilitatea valorificării la mai multe secţii dacă au specializare comună exista şi prin aplicarea Regulamentului în forma precedentă.

Astfel, dacă până la modificare, la art.6 alin.(4) nu erau permise opțiuni multiple la concurs pentru secțiile aceleiași instanțe, art.30 permitea însă valorificarea la alte secții decât cea pentru s-a optat la înscrierea la concurs. În speța de față, chiar dacă la înscrierea la concurs, contestatoarea a optat, conform art.6 alin.(4), pentru Secția I civilă a Tribunalului Brașov, conform art.30, la valorificare putea opta și pentru altă secție a aceleiași instanțe. De altfel, posibilitatea de a opta la valorificare pentru altă secție decât cea pentru care s-a optat la înscrierea la concurs a fost acceptată de CSM și reiterată în nenumărate hotărâri.

Prin modificarea Regulamentului în 4 iunie 2013, Plenul CSM a invalidat propria apreciere asupra art.30 din Regulament, exprimată în ședința din 4 septembrie 2008, publicată de site-ul CSM privind dosarul nr.26590/1154/2008, conform căreia este posibilă valorificarea pe altă secție decât cea pentru care s-a optat la înscrierea la concurs, dacă secțiile sunt de aceeași specializare.

Împotriva vechii aprecieri asupra art.30 din Regulament pot fi reținute următoarele argumente:

Dacă sunt interpretate dispozițiile art.30 din Regulament, raportat la art.6, se constată că la valorificare candidatul nu este limitat doar la opțiunea secției exprimate la înscriere, însă trebuie avut în vedere că unul din obiective fiind specializarea judecătorilor, este normal ca ei să fie testați pentru promovare în corelație cu specializarea la care urmează să-și exercite profesia.

În adoptarea punctului de vedere din 4 septembrie 2008 s-a pierdut din vedere posibilitatea ca secțiile, chiar dacă nu sunt de specializare identică, să aibă totuși specializare comună, una din secții putând fi mixtă, incluzând și specializarea celeilalte. Alegând la valorificare o secție ce are cel puțin o specializare comună cu cea pentru care a optat la înscrierea

la concurs candidatul, evident este garantată „respectarea principiului specializării judecătorilor în întreaga carieră a acestora, inclusiv în ceea ce privește promovarea în funcții superioare de execuție”, cum a fost enunțat de CSM.

Aprecierea din 4 septembrie 2008, referitoare la art.30 din Regulament, a fost dată în cu totul alt context decât valorificarea candidaților, subiectul dezbaterii fiind alegerea materiei de concurs la care poate fi testat un candidat.

Aprecierea CSM asupra art.30 din Regulament au evoluat de-a lungul anilor, aprecierea din 4 septembrie 2008 nefiind prima.

Astfel, conform Hotărârii Plenului CSM nr.297/2007, erau inadmisibile cererile de valorificare la altă secție decât cea pentru a fost exprimată opțiunea la înscriere.

La numai un an, în 4 septembrie 2008, Plenul CSM a nuanțat soluția și a admis valorificarea pe altă secție, cu condiția să fie de aceeași specializare. Această apreciere reprezintă însă doar un caz particular al soluției generale ce presupune că nu în mod obligatoriu secțiile să fie de specializare identică, ci secțiile să aibă specializare comună, iar candidatul să fi optat pentru acea specializare comună.

În final, la 4 iunie 2013, Plenul CSM a identificat soluția corectă și a detaliat-o fără a mai lăsa loc de interpretări, ceea ce nu înseamnă însă că până atunci nu se putea aplica.

Dacă Înalta Curte de Casație și Justiție a validat aprecierea CSM din 4 septembrie 2008, a făcut-o doar relativ la condiția ca materia de concurs să fie corelată cu specializarea postului de execuție vacant. În ceea ce privește condiția ca secția pentru care candidatul a optat la înscriere și cea pentru care optează la valorificare să fie de specializare identică, Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat-o îndoielnică și nu a validat-o (Decizia nr.3286/2007 a

Secția de contencios administrativ și fiscal).

Un alt argument împotriva practicii anterioare a CSM în privința valorificării pe secții de specializare identică cu cea aleasă la înscrierea la concurs este evidențiat de situația imediată valorificării. Astfel, dacă la concursul de promovare în funcții de execuție desfășurat la 25 martie 2012, au fost valorificați pe secții de specializare identică un număr de 44 de candidați, la momentul desfășurării următorului concurs, doar 50% dintre ei mai erau pe posturile pe care au fost promovați.

Se constată astfel, că o interpretare rigidă din partea CSM a dus la situații inechitabile, contrare scopului examenului care nu poate fi decât acela de a promova pe cei mai buni.

Ar fi nedrept și contrar Regulamentului ca pe postul de execuție vacant la Tribunalul Brașov - Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal să fie promovat candidatul care a obținut media 9,100 la materia drept internațional privat, în detrimentul candidatului (contestatoarei) care a obținut media 9,525 la materia drept civil, atât timp cât Regulamentul prevedea valorificarea la secțiile aceleiași instanțe în ordinea mediilor, întocmai cum a reținut și Plenul CSM în câteva hotărâri (de exemplu, Hotărârea nr.305/2007).

Având în vedere că toți candidații ce au obținut medii mai mari decât contestatoarea la examenul de promovare din 3 martie 2013 au promovat deja, aceasta a considerat că, obținând o medie de 9,525, trebuie să fie promovată la Tribunalul Brașov- Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal prin valorificare, și nu candidata cu media de 9,100, ținându-se cont că a optat pentru specializarea civil, care este specializarea comună secției I civilă și secției a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

În drept, contestația a fost întemeiată pe dispozițiile art.29 alin.(7) și alin.(8) din

Legea nr.317/2004, Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr.621/2006, modificat.

B) La data de 02.09.2013, petenta S.C.O. a formulat cerere de intervenție în interesul intimatului CSM, prin care a solicitat, după admiterea în principiu a acesteia, să se dispună respingerea contestației formulate și menținerea ca legală a Hotărârii Plenului CSM nr.499/04.06.2013

Față de dispozițiile art.61 alin.(1) din noul Cod de procedură civilă, interesul personal în formularea cererii de intervenție a fost justificat prin faptul că în cauză s-a solicitat anularea Hotărârii Plenului CSM nr. 499/04.06.2013, hotărâre care constituie un act administrativ cu caracter individual al cărei destinatar este petenta S.C.O. și prin care s-a dispus promovarea ei efectivă la Tribunalul Brașov, Secția a II-a civilă contencios administrativ și fiscal, în urma valorificării rezultatului obținut la concursul de promovare în funcții de execuție desfășurat în data de 03.03.2013.

C) Prin întâmpinarea formulată la data de 09.09.2013, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea contestației formulate de contestatoarea P.L.S., ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Contestatoarea, judecător la Judecătoria Brașov, a formulat, în condițiile art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, contestație împotriva Hotărârii Plenului CSM nr. 499 din data de 04.06.2013, prin care s-a dispus promovarea efectivă la Tribunalul Brașov - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a doamnei S.C.O., judecător la Judecătoria Brașov începând cu data de 01.07.2013, ca urmare a rezultatului obținut la concursul de

promovare în funcții de execuție din 03.03.2013.

Prin Hotărârea Plenului CSM nr.764/27.06.2013 a fost respinsă cererea de valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare în funcții de execuție din data de 03.03.2013, formulată de doamna P.L.S., judecător la Judecătoria Brașov, hotărâre care nu a fost atacată până în prezent.

Doamna S.C.O. a participat la concursul de promovare în funcții de execuție din 03.03.2013, a optat pentru Tribunalul Brașov – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și a obținut media 9,100, clasându-se pe poziția a 2-a.

Pentru promovarea efectivă la Tribunalul Brașov - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a fost scos la concurs un post, care a fost ocupat prin promovare de către candidatul care s-a clasat pe primul loc, respectiv doamna Zup Mihaela, în baza Hotărârii Plenului CSM nr.301/21.03.2013. Ulterior, prin hotărârea ce face obiectul prezentei contestații, a fost dispusă promovarea la Tribunalul Brașov - Secția a II-a civilă a doamnei judecător S.C.O., care s-a clasat pe poziția a 2-a, dintre candidații care au optat pentru această secție.

Potrivit dispozițiilor art.4 alin.(2) din Regulamentul în vigoare la data organizării concursului de promovare în funcții de execuție din data de 03.03.2013, „Posturile scoase la concurs se stabilesc de către Consiliul Superior al Magistraturii, în mod distinct pentru promovarea efectivă, respectiv pentru promovare pe loc, pentru fiecare instanță și fiecare parchet, inclusiv pentru Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar pentru tribunale și curți de apel, pe secții și specializări, în urma consultării instanțelor și parchetelor în funcție de necesarul de resurse umane”.

Pentru tribunale și curți de apel, candidații sunt obligați să aleagă una

dintre specializările secției pentru care au optat, iar fiecare candidat poate formula o singură opțiune cu privire la felul promovării, instanță ori parchet la care solicită promovarea, respectiv secția și specializarea pentru care optează, în conformitate cu prevederile art.6 alin.3¹ și 4 din același Regulament.

Potrivit principiului neretroactivității legii, prevederile Hotărârii Plenului CSM nr.545/04.06.2013 nu sunt incidente în speță, acestea nefiind valabile pentru concursul de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, organizat la 03.03.2013, ci pentru următoarele concursuri.

Potrivit rezultatelor finale ale concursului de promovare, comunicate la data de 21.03.2013, referitor la Tribunalul Brașov – Secția I civilă, pentru care contestatoarea a optat, doamna judecător P.L.S. s-a clasat pe poziția a 4-a, obținând media generală 9,525.

Pentru promovarea efectivă și Tribunalul Brașov – Secția I civilă a fost scos la concurs 1 post, care a fost ocupat prin promovare de către candidatul care s-a clasat pe primul loc, iar candidații care s-au clasat pe pozițiile 2 și 3 au fost promovați prin valorificarea rezultatului obținut la concurs, prin Hotărârea Plenului CSM nr.500/04.06.2013.

Prin Hotărârea Plenului CSM nr.764/2013 a fost respinsă cererea de valorificare a rezultatelor concursului de promovare formulată de contestatoarea, întrucât nu s-au mai vacantat posturi la Tribunalul Brașov – Secția I civilă, pentru care doamna judecător P.L.S. a optat.

Contestatoarea nu a făcut dovada încălcării vreunui drept sau interes legitim și, mai mult, așa cum s-a statuat în doctrină, dovedirea dreptului vătămat nu este de conceput, în spiritul principiilor Constituției și ale dreptului în general, să fie realizată prin nesocotirea drepturilor altuia, inclusiv ale autorității publice pârâte.

În concluzie, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a apreciat că nu există motive de nelegalitate a Hotărârii Plenului CSM nr.499/2013 și a solicitat respingerea contestației formulate de doamna judecător P.L.S., ca neîntemeiată.

D) La data de 19.09.2013, contestatoarea P.L.S. a formulat completare la contestație, prin care a solicitat, alături de admiterea petitelor inițiale, și anularea Hotărârii nr.764 din 27 iunie 2013 a Plenului CSM, prin care i-a fost respinsă cererea de valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare în funcții de execuție din data de 03.03.2013.

În completarea motivelor expuse în contestația introductivă, contestatoarea a menționat următoarele:

La data de 4 iunie 2013, când Plenul CSM a hotărât asupra promovării prin valorificare pe postul vacant la Tribunalul Brașov - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nu a luat în discuție decât cererea d-nei S.C.O., cu media 9,100, cu toate că pentru respectivul loc a formulat cerere de valorificare și contestatoarea P.L.S., aceasta având media 9,525.

La data de 4.06.2013, era loc vacant la Tribunalul Brașov, iar contestatoarea îndeplinea condițiile prevăzute de Regulament pentru promovare pe acel loc (media mai mare, specializarea drept civil - comună cu a Secției a II-a civilă, la care era locul vacant).

În mod nelegal, intimatul CSM nu i-a pus cererea pe ordinea de zi și nu a analizat-o, alegând a priori doar una considerată de acesta eligibilă și trecând-o pe ordinea de zi.

Ulterior, în 27 iunie 2013, în mod evident, sigura motivație pentru care s-a respins cererea contestatoarei de valorificare nu putea fi decât aceea că nu mai sunt locuri vacante.

Hotărârea prin s-a respins cererea de valorificare cuprinde argumente de

neacceptat, în sensul că se admite că a fost promovată o candidată cu medie mai mică decât a contestatoarei pe locul vacant existent la Secția a II-a civilă a Tribunalului Brașov, iar contestatoarea nu mai are post vacant ca urmare a acestei situații, nefiind făcută în motivarea hotărârii de respingere nicio mențiune că cererea contestatoarei nu a fost admisă în raport de secția menționată.

Dacă cele două cereri ar fi fost analizate în concurs, deoarece ambele vizau același post vacant, așa cum corect intimatul ar fi trebuit să procedeze, cererea contestatoarei de valorificare ar fi fost întemeiată, astfel că se impune admiterea contestației și cu privire la Hotărârea Plenului CSM nr.764/27 iunie 2013 prin care a fost respinsă cererea de valorificare formulată de contestatoarea P.L.S..

E) Contestatoarea P.L.S. a formulat răspuns la întâmpinarea depusă de intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, prin care a solicitat înlăturarea argumentelor invocate de aceasta în apărare, după cum urmează:

(i) Dacă CSM invocă faptul că „nu a făcut dovada încălcării vreunui drept sau interes legitim” reiterează faptul că cererea sa de valorificare trebuia analizată concomitent cu cererea d-nei judecător S.C.O. și admisă, raportat la reglementările legale în vigoare, pe postul disponibil la Tribunalul Brașov. În mod evident a suferit o vătămare, deoarece fiind luată în discuție doar cererea doamnei judecător S.C.O., aceasta a fost admisă, iar cererea sa, care trebuia admisă înaintea ei, a fost ulterior respinsă, cu motivarea că nu mai sunt locuri. În condițiile în care, prin completarea de acțiune a fost contestată și Hotărârea Plenului CSM nr.764/2013 este justificat pe deplin interesul în demersul său judiciar. CSM nu a prezentat nici până în prezent de ce nu a luat în discuție la data de 4 iunie 2013 și cererea sa de

valorificare pentru postul disponibil la Tribunalul Braşov;

(ii) Hotărârea Plenului CSM nr.545/04.06.2013 nu este incidentă în speţă şi nici nu a cerut vreodată aplicarea ei retroactivă;

(iii) Art.30 alin.(1) din Regulament a fost respectat, însă nu a fost respectat alin.(2) al art.30 din Regulament. Acest alineat ce face trimitere la art.28 alin.(3) şi art.29, a fost omis total de CSM. Or, art.28 alin.(3) prevede promovarea în ordinea mediilor. În speţă, instanţa la care a candidat este Tribunalul Braşov, iar media obţinută la examen, 9,525 este mai mare decât media 9,100 a d-nei S.C.O. care a fost promovată;

(iv) Faptul că secţia pentru care a candidat la examen a fost secţia I civilă, iar postul vacant la 4 iunie 2013 era cel de pe Secţia a II-a civilă nu ar trebui să reprezinte un motiv de nediscutare a cererii de valorificare atunci când s-a ivit postul vacant la una din secţiile pentru care a optat la valorificare (secţia a II-a) şi nici de respingere în cazul în care s-ar fi luat în discuţie.

Valorificarea este o etapă distinctă faţă de promovarea în urma validării rezultatelor examenului, cu reglementare distinctă, iar în acest caz, dispoziţiile art.30 alin.(1) şi (2) din Regulament impun condiţia ca instanţa la care poate să fie promovată să fie aceeaşi cu cea pentru care a optat la înscrierea în concurs, nu şi secţia.

De altfel, nici intimatul nu a considerat că valorificarea se poate face exclusiv la secţia pentru care s-a optat la înscriere.

În şedinţa Plenului CSM din data de 27.06.2013, intimatul a statuat că Secţia penală şi Secţia pentru cauze pentru minori şi familie din cadrul Tribunalului Dolj pot fi considerate ca având aceeaşi specializare şi a dispus promovarea a doi judecători care aveau specializarea drept penal la Secţia pentru cauze pentru minori şi familie, deşi este evident pentru oricine

că cele două secţii nu au aceeaşi specializare, ci specializarea drept penal este comună ambelor secţii.

În schimb, în cazul contestatoarei nu a fost atât de evident faptul că cele două secţii civile ale Tribunalului Braşov au specializare comună, dreptul civil.

În concluzie, contestatoarea a subliniat că dispoziţiile legale aplicabile valorificării nu fac niciun fel de trimitere la opţiunea secţiei exprimată la înscrierea la concurs, că art.30 din Regulament nu a fost aplicat în întregime, alin.(2) fiind omis fără justificare de către CSM, astfel că se impune admiterea contestaţiei, astfel cum a fost formulată.

F) La data de 12.12.2013, contesta-toarea a formulat precizare la contestaţie, sub aspectul cadrului procesual şi motivelor de drept ale contestaţiei, în sensul celor ce urmează:

Referitor la cadrul procesual al prezentului litigiu

Prin petitul 2 al cererii s-a solicitat anularea Hotărârii CSM nr.499/04.06.2013, prin care s-a dispus promovarea, începând cu data de 01.07.2013, a doamnei judecător S.C.O. la Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal a Tribunalului Braşov, hotărâre care a fost adoptată la data de 04.06.2013 şi publicată la data de 01.07.2013, respectiv la aceeaşi dată prevăzută pentru intrarea ei în vigoare.

Nu îi este imputabil contestatoarei modul în care intimatul a ales să soluţioneze cererile de valorificare şi să pună pe ordinea de zi din data de 04.06.2013 o singură cerere formulată pentru postul vacant aflat la Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal a Tribunalului Braşov, pe care să o şi admită, iar apoi să o publice la aceeaşi dată cu data la care aceasta îşi producea efectele, deşi era susceptibilă de contestaţie în termen de 15 zile de la publicare, conform art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2007, sau, mai mult decât

atât, abia în data de 20.08.2013 să se întrunească în Plen și să constate că suspendarea nu poate opera.

Tocmai în considerarea faptului că nu dorește să prejudicieze în vreun fel activitatea instanței de judecată prin contestarea promovării unui coleg care, începând cu data de 01.07.2013 pronunță hotărâri la nivelul instanței la care a promovat, înțelege să renunțe la judecata petiției 2 al acțiunii care vizează anularea Hotărârii nr.499/04.06.2013, prin care s-a admis cererea de valorificare a d-nei judecător S.C.O. și la petiția nr.3 care vizează obligarea intimatului la discutarea tuturor cererilor de valorificare care existau până la data de 4.06.2013 pentru postul respectiv, urmând ca toate motivele menționate în cererea introductivă să fie avute în vedere la analiza legalității emiterii Hotărârii CSM nr.764/27.06.2013, prin care a fost respinsă cererea contestatoarei de valorificare a rezultatului obținut.

Intimatul a procedat arbitrar, „alegând” o cerere și admitând-o, respingând ulterior cererea contestatoarei cu motivarea că nu mai e loc vacant, în condițiile în care din niciun act emis de CSM nu rezultă că aceasta nu ar fi îndeplinit condițiile prevăzute de Regulament pentru a valorifica rezultatul obținut.

Urmare a renunțării la judecată cu privire la petitele menționate anterior, înțelege să-și precizeze contestația, solicitând:

(i) anularea Hotărârii Plenumului CSM nr.764/27.06.2013, prin care s-a respins cererea de valorificare pentru lipsa postului vacant;

(ii) recunoașterea calității de judecător cu grad profesional de tribunal;

(iii) obligarea intimatului la emiterea unei hotărâri de promovare a contestatoarei la oricare din secțiile civile ale Tribunalului Brașov.

Referitor la completarea motivelor de drept ale contestației

Dispozițiile art.30 alin.(1) și (2) din Regulamentul de promovare în funcții de execuție adoptat de CSM prin Hotărârea nr.621/2006 prevăd în mod clar că valorificarea se face în ordinea mediilor obținute, astfel că aplicarea întocmai a acestor dispoziții ar fi trebuit să conducă indiscutabil la admiterea cererii de valorificare formulată de contestatoare.

În ședința Plenumului CSM din 04.09.2008 s-a apreciat că valorificarea nu este limitată la opțiunea formulată inițial la înscrierea în concurs, ci aceasta se poate face și la o altă secție a aceleiași instanțe, cu condiția să fie de aceeași specializare cu cea pentru care s-a formulat cererea de înscriere la concurs.

Prin Hotărârea nr.654/31.08.2011 a Secției pentru judecători, fosta Secție comercială și de contencios administrativ a Tribunalului Brașov a fost reorganizată ca fiind Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, în considerarea dispozițiilor art.225 din Legea nr.71/2011 privind punerea în aplicare a Legii nr.71/2009 privind Codul civil.

În cadrul Tribunalului Brașov funcționează două secții civile, respectiv secția I civilă, care are în competență cauze civile propriu-zise și cauze având ca obiect litigii de muncă și asigurări sociale, și secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal care judecă în principal cauze în materie civilă (fostele litigii comerciale), dar și cauze în materie de contencios administrativ și fiscal.

Ambele secții au deci o competență generală în materie civilă, fiind înființate ca secții civile și complete specializate în diferite materii, care nu schimbă competența generală civilă a secției, completele specializate fiind la secția I în materia litigiilor de muncă, iar la secția a II-a în materie de contencios administrativ.

Faptul că materia drept civil nu a fost menționată ca și materie de concurs la

Secția a II-a civilă nu are nicio importanță, deoarece nu materia de concurs dă specializarea secției, ci normele de organizare judiciară prevăzute de Legea nr.304/2004.

Practica anterioară a CSM a fost în mod constant în sensul de a aprecia secțiile civile ca fiind de această specializare, indiferent de completele specializate pe anumite materii care au fost înființate în cadrul acestora, evident din rațiuni de organizare flexibilă a activității instanțelor.

Astfel, prin Hotărârea CSM nr.848/22.11.2011 s-a admis cererea de valorificare formulată de d-na judecător C.E., pentru Secția I civilă, deși inițial candidase pentru Secția comercială, de contencios administrativ a Tribunalului Constanța, ulterior reorganizată prin divizare în secția a II-a civilă și secția de contencios administrativ. CSM a apreciat că ambele secții civile sunt de aceeași specializare, situația fiind identică cu cea în care se află contestatoarea în prezenta cauză.

De asemenea, prin Hotărârea CSM nr.689/4.10.2011 s-a admis cererea de valorificare formulată de d-na judecător P.C., care a candidat la Secția a V-a civilă a Tribunalului București și a fost valorificată la Secția a VI-a civilă a aceleiași instanțe, secții pe care intimatul le-a apreciat ca fiind de aceeași specializare.

Totodată, în ședința Plenului CSM din data de 28.06.2013, intimatul a apreciat că secția penală și secția minori și familie din cadrul Tribunalului Dolj au aceeași specializare, deși este mai mult decât evident că au doar specializare comună, dreptul penal.

Cu atât mai mult, în cazul celor două secții civile ale Tribunalului Brașov se pune întrebarea de ce nu au fost apreciate de către Plenul CSM ca având aceeași specializare, când, în mod evident, litigiile date în competența acestor secții sunt

civile și când, anterior, tocmai intimatul CSM apreciasse în același sens în cazul altor valorificări.

Este evidentă justetea măsurilor solicitate instanței, raportat la situația concretă de fapt a speței: un judecător, care a susținut un examen la disciplina drept civil și a obținut media 9,525, nu este valorificat pe o secție civilă a aceleiași instanțe, fără nici un fel de explicație, în schimb, este valorificat un judecător cu medie mai mică, 9,100, la specializarea drept internațional privat.

În final, contestatoarea a precizat că nu pune sub semnul întrebării gradul profesional și postul obținut de colega sa, d-na judecător S.C.O., și nici nu dorește să afecteze siguranța și stabilitatea sistemului judecătoresc, însă dorește să aibă parte de un tratament egal, să-i fie respectate interesele legitime și drepturile profesionale, să-i fie valorificate, în condițiile legii, rezultatele obținute la concurs și să nu fie victima unei atitudini discriminatorii, a unei alegeri aleatorii nesusținute de prevederi legale pe care a efectuat-o intimatul CSM.

G) În raport de precizarea contestației, intimatul a formulat un punct de vedere prin care a susținut următoarele:

În speță nu este vorba de un refuz nejustificat de a soluționa o cerere, așa cum este definit în cuprinsul art.2 alin.(1) lit.i) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările ulterioare, respectiv exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea unei persoane.

Contestatoarea apreciază că valorificarea rezultatelor concursului se face exclusiv în funcție de media obținută, fiind fără relevanță secția la care a optat, dacă aceasta este de aceeași specializare. Or, din interpretarea dispozițiilor art.4 alin.(2), art.6 alin.(3)¹ și 4 coroborat cu art.30 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr.621/2006, în vigoare la data emiterii hotărârii atacate, reiese

foarte clar că promovarea în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor se face pe secții, în funcție de opțiunea unică a candidatului.

În mod excepțional, s-a decis că, în cazul concursului între cererile de valorificare pentru secții de aceeași specializare la care au fost scoase posturi la concurs și există candidați valorificabili, valorificarea se face pe secții, în ordinea mediilor, deci în funcție de opțiune, iar după valorificarea tuturor celor care au candidat pentru o anumită secție, pot fi valorificați cei de la secțiile de aceeași specializare.

Pentru Secția a II-a Civilă a existat un candidat valorificabil, anume d-na judecător S.O.C. care a optat pentru această secție, astfel că, în conformitate cu dispozițiile regulamentare sus-menționate, cererea sa a fost în mod corect admisă.

Hotărârile Plenului CSM nr.848/2011 și nr.689/2011 invocate de contestatoare în precizarea de acțiune nu sunt incidente în cauză.

În concluzie, având în vedere lipsa posturilor vacante la Tribunalul Brașov – Secția I civilă la data soluționării cererii contestatoarei, nu există motive de nelegalitate a Hotărârii Plenului CSM nr.764/2013, aceasta fiind emisă în conformitate cu dispozițiile legale și regulamentare incidente, precum și în limitele competențelor prevăzute de lege, astfel că se impune respingerea contestației ca neîntemeiată.

H) Procedura în fața Înaltei Curți

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri, iar în cadrul acesteia s-a depus documentația care a stat la baza emiterii Hotărârilor Plenului CSM nr.499/4 iunie 2013 și nr.764/2013.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra contestației

Examinând contestația formulată, astfel cum a fost precizată, în raport de

actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale aplicabile, Înalta Curte constată că aceasta este întemeiată, în limitele și pentru considerentele ce urmează.

Contestatoarea P.L.S., judecător la Judecătoria Brașov, a participat la concursul de promovare efectivă din data de 3 martie 2013, pentru un post de execuție la Tribunalul Brașov - Secția I civilă, clasându-se pe poziția a 4-a, cu media generală 9,525 la materia drept civil, în condițiile în care pentru promovarea efectivă la Tribunalul Brașov – Secția I civilă a fost scos la concurs un post.

Rezultatele finale ale concursului au fost validate la data de 21 martie 2013, astfel că termenul de 3 luni prevăzut de art.30 alin.(1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr.621/2006, s-a împlinit la data de 21 iunie 2013.

Prin cererea înregistrată la CSM la data de 25.03.2013, contestatoarea P.L.S. a solicitat valorificarea rezultatului obținut la concursul de promovare în funcții de execuție din data 03.03.2013 și promovarea într-o funcție de execuție la Secția I civilă a Tribunalului Brașov.

La data de 08.04.2013, contestatoarea a completat cererea, solicitând valorificarea rezultatului obținut, conform art.30 din Hotărârea Plenului CSM nr.621/2006, în ordinea mediilor obținute și fără a ține cont de opțiunea făcută pentru concurs, pe oricare din secțiile Tribunalului Brașov la care există loc disponibil la data discutării cererii de valorificare.

În interiorul termenului de valorificare de 3 luni, la Tribunalul Brașov – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal s-a vacantat un post de execuție. Pentru acest post exista înregistrată pe rolul CSM și cererea de valorificare

formulată de doamna judecător S.C.O.. Aceasta a participat la concursul de promovare în funcții de execuție din data de 3 martie 2013, pentru un post la Tribunalul Brașov - Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal, clasându-se pe poziția a II-a, cu media generală 9,100 la materia drept internațional privat, în condițiile în care pentru secția respectivă s-a scos la concurs un post.

La data de 4 iunie 2013, Plenul CSM a luat în discuție cererile de valorificare pentru posturile de execuție vacante începând cu data de 1.06.2013, iar pentru postul de execuție de la Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Brașov a ales să analizeze doar una dintre cererile de valorificare existente, respectiv cea depusă de doamna judecător S.C.O., pe care a admis-o prin Hotărârea Plenului CSM nr.499/04.06.2013.

Ulterior, prin Hotărârea Plenului CSM nr.764/27.06.2013 a fost analizată și cererea de valorificare formulată de doamna judecător P.L.S., care a fost însă respinsă, invocându-se lipsa posturilor de execuție vacante atât la Secția I civilă, cât și la Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Sușinerile contestatoarei P.L.S. privitoare la nelegalitatea Hotărârii Plenului CSM nr.764/27.06.2013 sunt întemeiate, în considerarea următoarelor argumente:

La data de 4 iunie 2013, când a fost analizată promovarea pe singurul post de execuție devenit vacant la Tribunalul Brașov – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în mod nelegal, CSM nu a supus examinării și cererea de valorificare formulată de doamna judecător P.L.S..

Nici la acea dată și nici pe parcursul judecății prezentei cauze, CSM nu a motivat de ce a ales să supună dezbaterii Plenului doar una din cele două cereri de

valorificare cu care a fost sesizat, deși încă de la data sesizării instanței unul dintre argumentele de nelegalitate decisive de care constatatoarea s-a prevalat l-a constituit tocmai această procedură arbitrară adoptată de CSM în privința examinării cererilor de valorificare concurente pentru singurul post devenit vacant în termenul de valorificare de 3 luni, la Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Brașov.

În considerarea principiului legalității, principiu fundamental al statului de drept, consacrat în însăși legea fundamentală, art.1 alin.(5) și art.16 alin.(2) din Constituție, CSM avea obligația de a supune dezbaterii Plenului la aceeași dată, pentru promovarea efectivă la Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Brașov, și cererea de valorificare formulată de doamna judecător P.L.S., urmând ca, prin raportare la prevederile legale incidente, să se pronunțe în privința ambelor cereri de valorificare cu care a fost sesizat, atât timp cât acestea vizau singurul post devenit vacant în interiorul termenului de valorificare de 3 luni.

Cererea de valorificare formulată de contestatoarea P.L.S. îndeplinea toate condițiile prevăzute de art.27 din Regulament, împrejurare constatată și de Plenul CSM, reținută în considerentele Hotărârii nr.764/27 iunie 2013.

Potrivit art.30 alin.(1) din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr.621/2006, forma în vigoare la data organizării concursului, judecătorii care îndeplinesc condițiile prevăzute de art.27 pot fi promovați în posturile ce se vacantează la instanțele pentru care au optat la înscriere în termen de 3 luni de la data comunicării rezultatelor finale ale concursului.

Dispozițiile art.30 alin.(2) din Regulament prevăd că art.28 alin.(3) se aplică în mod corespunzător, iar acesta

din urmă statuează că promovarea se face în ordinea mediilor obținute, în limita posturilor aprobate.

Se observă că dispozițiile art.30 din Regulament prevăd cu claritate faptul că valorificarea se face în ordinea mediilor, pe locurile devenite vacante la instanța pentru care s-a optat la înscriere.

În interpretarea art.30 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr.621/21.09.2006, în ședința din 4.09.2008, Plenul CSM a emis un punct de vedere prin care a apreciat că îndeplinirea de către candidați a condițiilor prevăzute la art.27 poate fi valorificată și la altă secție a instanței pentru care s-a optat la înscriere, dar de aceeași specializare.

În practica administrativă a CSM, în mod constant, s-au admis cereri de valorificare pentru candidații care s-au înscris la concurs la o secție civilă și au solicitat valorificarea la altă secție civilă a aceleiași instanțe, secții care aveau și complete specializate în materii diferite.

Astfel, prin Hotărârea Plenului CSM nr.689/4 octombrie 2011 s-a admis cererea de valorificare la Secția a VI-a civilă a Tribunalului București, pentru doamna judecătorească P.C.F., care a candidat la Secția a V-a civilă a Tribunalului București, apreciindu-se că cele două secții civile sunt de aceeași specializare.

De asemenea, prin Hotărârea Plenului CSM nr.848/22 noiembrie 2011 s-a admis cererea de valorificare la Secția I civilă a Tribunalului Constanța, formulată de doamna judecătorească C.E., care candidase la Secția comercială și de contencios administrativ a Tribunalului Constanța, considerându-se că ambele secții civile sunt de aceeași specializare.

Contestatoarea P.L.S. se află într-o situație similară cu cele prezentate, în sensul că a candidat pentru Secția I civilă a Tribunalului Brașov, iar la valorificare a optat pentru un post vacant la una dintre secțiile civile ale Tribunalului Brașov,

specializarea drept civil la care a susținut concursul regăsindu-se atât în specializarea Secției I civilă, cât și a Secției a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Este esențial de precizat faptul că, prin Hotărârea Plenului CSM nr.764 din 27 iunie 2013 cererea de valorificare formulată de contestatoarea P.L.S. nu a fost respinsă pe considerentul că nu a candidat la Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ci în considerarea lipsei posturilor vacante, situația posturilor vacante fiind analizată la ambele secții civile ale Tribunalului Brașov.

Or, lipsa posturilor vacante la data de 27.06.2013 a fost generată de însăși modalitatea nelegală în care CSM a înțeles să supună dezbaterii Plenului solicitările de valorificare a rezultatelor concursului pentru singurul post devenit vacant la Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Brașov.

Astfel, în urma acestor valorificări, s-a ajuns în situația în care, pentru una dintre secțiile civile ale Tribunalului Brașov, să fie admisă cererea de valorificare formulată de un candidat cu medie mai mică (9,100), la disciplina drept internațional privat, iar cererea concurentă formulată de un candidat cu medie mai mare (9,525), la disciplina drept civil, să fie respinsă, contrar prevederilor art.30 coroborat cu art.28 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr.621/2006, forma în vigoare la data organizării concursului, dar și practicii administrative a CSM care, încă din anul 2008 a admis că valorificarea se poate face și pe altă secție decât aceea pentru care s-a optat la înscriere, dacă este de aceeași specializare.

În aceste circumstanțe, pentru toate considerentele de fapt și de drept expuse, Înalta Curte urmează să dispună, în temeiul art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al

Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, admiterea în parte a contestației formulate de contestatoarea P.L.S., astfel cum a fost precizată, anularea Hotărârii Plenului CSM nr.764/27.06.2013 și obligarea Plenului CSM să emită o nouă hotărâre prin care să dispună promovarea efectivă a contestatoarei la oricare dintre secțiile civile ale Tribunalului Brașov, urmare a valorificării rezultatelor obținute la concursul din data de 3.03.2013.

În temeiul art.406 din noul Cod de procedură civilă, se va lua act de renunțarea la judecata capătului de cerere privind anularea Hotărârii Plenului CSM nr.499/04.06.2013.

Vor fi respinse celelalte cereri formulate de contestatoare, având în vedere că recunoașterea gradului de judecător de tribunal nu poate interveni decât la momentul intrării în vigoare a hotărârii de valorificare pe care intimatul este obligat prin prezenta decizie să o emită, fiind o consecință inerentă a acesteia.

**Rubrică realizată de
judecător Paula Andrada Coțovanu,
inspector judiciar, Inspekția Judiciară
și
judecător Dragoș Călin,
Curtea de Apel București**